

Μπάχαλα

Μπάχαλα

Αθήνα 2013

Περιεχόμενα

Σκατά στον πρόλογο.....	7
1. Εχθρός.....	13
Ιστορία.....	13
Οργάνωση.....	21
Εκπαίδευση.....	23
Σχηματισμοί.....	24
Βηματισμός.....	29
Καταγραφή γεγονότων.....	29
2. Αντεπίθεση.....	33
Οργάνωση.....	35
Άτομο.....	37
Ψυχολογική προετοιμασία για σύγκρουση..	41
No fear.....	44
No mercy.....	47
Ομάδα.....	49
Οργάνωση-σχεδιασμός ομάδων.....	53
Προετοιμασία-εκπαίδευση ομάδας.....	61
Στρατηγική.....	67
3. Frontline.....	73
4. Άμυνα.....	83
Η Άμυνά μας.....	86
Σκατά στον επίλογο.....	89

Σκατά στον πρόλογο

Πήρα το θάρρος να αποτυπώσω τις ιδέες μου σε αυτό το βιβλίο διότι υπάρχει μεγάλη έλλειψη όσον αφορά τον επιχειρησιακό τομέα των μαζικών κοινωνικών συγκρούσεων (σε έντυπη μορφή), η «μπάχαλα» όπως αρέσκονται να τα ονομάζουν τα μέσα μαζικής εξημέρωσης. Συγκεκριμένα αναφέρομαι μόνο στην Αθήνα, μιας και παρατηρείται μεγάλη ανάπτυξη στον τομέα της σύγκρουσης(εξήγηση παρακάτω). Επίσης προτείνω μια μορφή οργάνωσης, μιας και πολύ ακούγεται ότι δεν οργανωνόμαστε αλλά κανείς δεν προτείνει κάτι ουσιαστικό. Μόνο θεωρητικό.

Πολλά βιβλία που εκδίδουν μάχιμες επαναστατικές ομάδες απ το εξωτερικό, όσον αφορά τα «μπάχαλα», αναφέρονται στο να έχεις στην κατοχή σου περίεργα, δυσεύρετα ή/και παράλογα μέσα ώστε να επιτευχτεί κάποια ουσιαστική σύγκρουση, και πολλές φορές αυτοί που τα γράφουν είναι ανίκανοι να πραγματοποιήσουν μια τέτοια σύγκρουση.

Άλλα βιβλία αναφέρονται απλά στο θεωρητικό ζήτημα κάποιας εξέγερσης, αναφερόμενα σε γενικολογίες τύπου «να φέρουμε το λαό στα όπλα, να είμαστε ενεργοί κτλ», αλλά κανένα δεν αναφέρεται σε κάποια πρακτική στρατηγική ή και δομή δράσης.

Σε αυτό το βιβλίο δεν θα γίνει αναφορά σε επαναστατικές μεθόδους και ιδεολογίες. Σε αυτό το βιβλίο μην ψάχνεις κάποια πολιτική ζύμωση , εάν και θα θιχτούν κάποια ζητήματα για το όριο ενθουλάκωσης συγκεκριμένων οργανωτικών πρακτικών στον Α/Α χώρο κ την ελαστικότητα που μπορεί να προσφέρει μια αντί εξουσιαστική ιδεολογία για την χρησιμοποίηση πολεμικών τακτικών.

Το βιβλίο αυτό αναφέρεται καθαρά στον επιχειρησιακό τομέα των συγκρούσεων και το πώς να πετύχουμε σημαντικά χτυπήματα στον εκάστοτε εχθρό, πώς να ανέβουμε επιχειρησιακά επίπεδο και μακροπρόθεσμα να μπουν βάσεις για τον προλεταριακό στρατό. Θα γίνει και μια συζήτηση για την ανάγκη ύπαρξης- δημιουργίας της εμπροσθοφυλακής η αλλιώς του frontline.

Επίσης δεν απαξιών καμία επαναστατική ενέργεια στον αντί κρατικό αγώνα. Ο αγώνας είναι πολύμορφος, και ο κάθε επαναστάτης επιλέγει ανάλογα με τα βιώματα, τις δυνάμεις και τους στόχους του να δράσει.

Ένας άλλος λόγος...

Ένας άλλος λόγος που γράφω αυτό το βιβλίο είναι για μια δημιουργία – οργάνωση κάποιας άμυνας όλου του Αναρχικού κινήματος στην Ελλάδα, μιας και από ό,τι φαίνεται αυτός ο χώρος αδυνατεί να προστατέψει τα ίδια του τα «σπίτια» και τους ανθρώπους που το αποτελούν, και στρέφει την ελπίδα στην κοινωνία, ώστε να ξυπνήσει η κοινωνία και να σώσει τις καταλήψεις ή τους αναρχικούς - το ίδιο το κίνημα παραδέχεται ότι βρίσκεται σε πόλεμο.

Με πιο απλά λόγια ο χώρος αυτός δεν προστατεύεται καθόλου, δεν υπάρχουν δομές άμυνας. Είναι εκτεθειμένος απόλυτα στην κρατική καταστολή και αυτό που κάνει είναι να χρησιμοποιεί το όπλο της δημιουργικότητας της σκέψης μόνο για να γράφει απειλές.

Ο χώρος αυτός πιστεύει στην λέξη αξιοπρέπεια και στην αντίσταση κατά της Αρχής, αλλά αυτός ο χώρος παραδίδεται χωρίς καμιά αντίσταση. Οι απειλές του τύπου «δεν θα πάρετε την Χ κατάληψη», ενώ ήδη το κράτος έχει μπει στην κατάληψη αυτή χωρίς καμιά αντίσταση των καταληψιών, είναι ένα δείγμα αδυναμίας. Οι απειλές του τύπου «θα μας βρείτε μπροστά σας», απλά φέρνουν γέλια στον εχθρό. Οι απειλές του τύπου «θα γκρεμίσουμε τις φυλακές», δεν πείθουν ούτε τους φυλακισμένους.

Η ανατίναξη κάποιον δομών του εχθρού εκτός απ το στιγμιαίο φόβο απλά δυναμώνει τον εχθρό και τον κάνει να λυσσάει ακόμα πιο πολύ. Και το κράτος, βλέποντας αυτές τις αδυναμίες, συνεχίζει ακλόνητο το έργο του. Δεν υπολογίζει σε κάποια αντίσταση, αφού αντίσταση δεν υφίσταται. Λέω αδυναμίες, γιατί πολύ απλά υπάρχει μεγάλη ανακολουθία στον λόγο και στις πράξεις. Οι απειλές είναι πολλές, οι πράξεις λίγες, και αυτές οι λίγες πράξεις είναι κρυφές. Το κράτος δεν δέχεται κάποια μαζική επίθεση ώστε να τρομοκρατηθεί. Αυτές οι επιθέσεις είναι μεμονωμένες σποραδικές επιθέσεις, που απλά κάνουν τους μηχανισμούς καταστολής «να έχουν λίγο παραπάνω το νου τους». Με λίγα λόγια είναι αδύναμες, και δεν μπορούν να απειλήσουν την ζωτικότητα του κράτους (χωρίς να θέλω να μειώσω τις προσπάθειες συντρόφων που συμμετέχουν στο αντάρτικο πόλης).

Και δυστυχώς δεν καταλαβαίνουν όλοι οι σύντροφοι την βαρύτητα της λέξης πόλεμος.

Βέβαια, δεν είναι ο σκοπός η αυτοκριτική, όσο είναι η οργάνωση της άμυνας. Γιατί μια ήττα, δεν είναι απλά ήττα. Είναι απογοήτευση ως προς την επίτευξη του τελικού σκοπού.

Σε ποιόν απευθύνεται το βιβλίο

Το παρόν βιβλίο απευθύνεται κυρίως σε μαχητές των δρόμων, που έχουν απογοητευτεί από μια συνεχόμενη ηττοπάθεια, σε αυτούς που πεισμώνουν σε συγκρούσεις αλλά απογοητεύονται που δεν πραγματοποιείται το βήμα μετά, σε αυτούς που έχουν βιώσει την κρατική κτηνωδία, είτε στις φυλακές είτε στα κρατητήρια, και θέλουν μια εκδίκηση οφθαλμών αντί οφθαλμού με το σύστημα και τους στρατιώτες του.

Σε αυτούς που βαρέθηκαν το παιχνίδι του ποντικιού και της γάτας.

Σε αυτούς που δεν πείθονται από καταγγελίες ή κοινωνικές αναλύσεις.

Σε αυτούς που θεωρούν πως η επανάσταση δεν μπορεί να περιμένει.

Οργάνωση του βιβλίου

Η μέθοδος δομής του παρόντος βιβλίου ξεκινάει απ' το ειδικό για να καταλήξει στο γενικό. Ξεκινώντας έτσι από το άτομο και καταλήγοντας στην γενική άμυνα.

Ένας διαφορετικός τρόπος δομής θα ήταν αρκετά περίπλοκος και μη κατανοητός.

Επίσης γίνεται μια αναφορά στον άμεσο εχθρό (ΜΑΤ) και τον τρόπο οργάνωσης τους, των εξοπλισμών τους, της ιστορίας τους και της επιχειρησιακής δομής τους.

Η δομή της οργάνωσης του βιβλίου απεικονίζεται και στο παρακάτω σχήμα.

Γίνεται εκτενής ανάλυση στο καθένα επίπεδο, όπως πχ., του τρόπου λειτουργίας, του αριθμού μελών, της στρατηγικής, του σκοπού.

Το κάθε επίπεδο είναι η βάση για την υλοποίηση του αμέσου μετά επιπέδου.

Η τέχνη του πολέμου λέει:

*Όταν γνωρίζεις τον εχθρό σου και τον εαυτό σου, μπορείς να δώσεις
100 μάχες με ασφάλεια.*

*Όταν δεν γνωρίζεις τον εχθρό, αλλά γνωρίζεις τον εαυτό σου τότε
έχεις ίσες πιθανότητες να κερδίσεις ή να ηττηθείς.*

*Εάν δεν γνωρίζεις τον εχθρό ούτε τον εαυτό σου, τότε είσαι
εκτεθειμένος στον κίνδυνο...*

I. Εχθρός

Ξέρουμε πως ο εχθρός είναι ο καπιταλισμός. Δεν χρειάζεται περαιτέρω ανάπτυξη. Σκοπός αυτού του βιβλίου είναι η αντιμετώπιση του άμεσου εχθρού στις διαδηλώσεις, και αυτός ακούει στο όνομα Μ.Α.Τ. (Μονάδες Αποκατάστασης Τάξης).

Ιστορία

Το παρασκήνιο της ίδρυσης των ειδικών τμημάτων της αστυνομίας που «σφράγισαν»...με τη δράση τους τα χρόνια της μεταπολίτευσης αποκαλύπτει ο άνθρωπος που δημιούργησε τα ΜΑΤ, ο απόστρατος υπαρχηγός της Αστυνομίας Πόλεων, Ηλίας Ψυχογιός. Η συνέντευξη δόθηκε πριν από επτά χρόνια, στο πλαίσιο αφιερώματος του «Ιού» της Ελευθεροτυπίας, για τη συμπλήρωση 30 ετών από την αποκατάσταση της Δημοκρατίας.

Στο σώμα από το 1945, με ενεργό συμμετοχή στην προδικτατορική καταστολή διαδηλώσεων αλλά και στα γεγονότα του Πολυτεχνείου, ο Ηλίας Ψυχογιός ήταν αυτός που ανέλαβε μεταδικτατορικά να οργανώσει τις καινούριες μονάδες. Τριάντα χρόνια μετά, αφηγήθηκε για πρώτη φορά τη δική του εκδοχή αυτής της ιστορίας.

Όλα ξεκίνησαν το 1961.

«Ήμουν τότε υπαστυνόμος», θυμάται ο κ. Ψυχογιός, «και μ' έστειλε η υπηρεσία στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής για να εκπαιδευτώ στο riot control. Μέχρι τότε δεν είχαμε οργανωμένη υπηρεσία για ν' αντιμετωπίζει τις συγκεντρώσεις. Έπιανε κάθε μέρα η υπηρεσία τον τάδε ή τον δείνα αστυφύλακα, και τον έστελνε να τα βγάλει πέρα. Ανεκπαίδευτος, ανοργάνωτος. Αποφάσισαν λοιπόν τότε οι Αμερικανοί και μας είπαν να στείλουμε μερικούς αξιωματικούς της αστυνομίας. Δώσαμε εξετάσεις στην αγγλική γλώσσα κι έστειλαν εμένα, τον Γεώργιο Σαμπάνη -που αργότερα έγινε αρχηγός του σώματος- και τον Θεόδωρο Χαρλαύτη, που συνέχισε στα μηχανοκίνητα».

Η χρονική συγκυρία αυτής της αποστολής αποτελεί αντικείμενο προς διερεύνηση. Γεγονός είναι ότι λίγο νωρίτερα, την 1η Δεκεμβρίου 1960, το κέντρο της Αθήνας είχε μετατραπεί σε πεδίο άγριων συγκρούσεων ανάμεσα στην αστυνομία και χιλιάδες απεργούς οικοδόμους, με δεκάδες τραυματίες από κάθε πλευρά. Μικρότερης έκτασης συγκρούσεις είχαν σημειωθεί και την Πρωτομαγιά του 1960. Τα γεγονότα εκείνα θεωρούνται σήμερα ως η ληξιαρχική πράξη γέννησης του μαζικού δημοκρατικού κινήματος της δεκαετίας του '60, που κορυφώθηκε με τους αγώνες του 1-1-4 και τις κινητοποιήσεις του 1965.

Στις ΗΠΑ, η ομάδα Ψυχογιού παρέμεινε 4 μήνες. «Πήγαμε σε διάφορες Πολιτείες, εκεί που παρήγαγαν τα δακρυγόνα, μας έδειξαν πώς είναι οργανωμένοι. Σε κάθε πόλη που πηγαίναμε, μας δείχνανε τι έχουν. Δεν μας έκαναν κάποια ειδική εκπαίδευση».

«Στο θέμα της αντιμετώπισης των διαδηλώσεων δεν ήταν και πολύ καλύτεροι από εμάς. Είχαν όμως ένα εργοστάσιο στο Σάλτσμπουργκ, που φτιάχνει τα δακρυγόνα. Πήγαμε εκεί πέρα, μιλήσαμε και μας τα πουλάγανε».

Ο εξοπλισμός των ελληνικών σωμάτων ασφαλείας με δακρυγόνα φαίνεται πως υπήρξε το πιο απότομο αποτέλεσμα αυτής της επίσκεψης. Σύμφωνα με τον κ. Ψυχογιό, η χρήση τους ήταν πρακτικά άγνωστη ως τότε. Τον ισχυρισμό του επιβεβαιώνει, εν

μέρει τουλάχιστον, ο μετεμφυλιακός κανονισμός της Αστυνομίας Πόλεων «περί παρανόμων συγκεντρώσεων και τρόπου διαλύσεως αυτών» (1952), που αγνοεί εντελώς τα εν λόγω υλικά.

Σύμφωνα πάλι με το επίσημο λεύκωμα του σώματος, μόλις τον Δεκέμβριο του 1960 το «Τμήμα Χρησιμοποίησεως Δακρυγόνων Αερίων» της Γενικής Ασφάλειας εντάχθηκε στη νεοσύστατη Μηχανοκίνητη Υποδιεύθυνση, που ήταν αρμόδια για την αντιμετώπιση των διαδηλώσεων, «απάντων των υπαλλήλων ταύτης εις τα όπλα εκτοξεύσεως βολίδων και ρίψιν χειροβομβίδων δακρυγόνων αερίων» («Τα 40 χρόνια της Αστυνομίας Πόλεων», Αθήναι 1962, σ.132).

Στο πρώτο του εγχειρίδιο, που εκδόθηκε το 1966, ο Ηλίας Ψυχογιός δεν κρύβει το θαυμασμό του γι' αυτά τα καινούρια όπλα: «Τα χημικά μέσα είναι το πλέον αποτελεσματικόν όπλον εις τας χείρας της Αστυνομίας προς διάλυσιν συναθροίσεων. Δια των δακρυγόνων, λύεται δια την Αστυνομίαν το σοβαρόν θέμα της αντιμετώπισης μεγάλου αριθμού ανθρώπων αποτελούντων συνάθροισιν. Η αριθμητική υπεροχή του πλήθους, δεν αποτελεί πλέον θέμα δια την Αστυνομίαν. Η Αστυνομία κατέστη ισχυροτέρα οιασδήποτε συναθροίσεως» («Συναθροίσεις και οχλοκρατικά εκδηλώσεις. Αντιμετώπισεις αυτών», Αθήναι 1966, σ.46). Είναι προφανές ότι η ενδιάμεση εμπειρία των Ιουλιανών με τη μαζική χρήση χημικών αερίων από την αστυνομία είχε ενισχύσει την εμπιστοσύνη τους στα νέα όπλα. Ο κ. Ψυχογιός ωστόσο θυμάται την εποχή εκείνη σαν την πιο δύσκολη φάση της καριέρας του: «Τα Ιουλιανά ήταν τα χειρότερα. Είχανε βάλει μπροστά τους οικοδόμους και μας πλακώσανε μια φορά εκεί στην πλατεία Βάθης στο ξύλο και στις πέτρες, σπάζανε τα πεζοδρόμια και τα πετάγανε. Ήτανε παλικάρια αυτοί. Τους είχανε παρασύρει, ήσανε εμπροσθοφυλακές. Με τι να τους αντιμετωπίσουμε εμείς;»

Πέρα από την αξιοποίηση των δακρυγόνων, η αμερικανική εκπαίδευση είχε μάλλον περιορισμένη συμβολή στην αναβάθμιση των εγχώριων κατασταλτικών μηχανισμών.

Η «τεθωρακισμένη ίλη εφόδου» που συγκροτήθηκε τον Απρίλιο του 1947, ως συνέχεια της περιβόητης κατοχικής μονάδας του Μπουραντά μετασχηματίστηκε μεν το φθινόπωρο του 1960 σε «Μηχανοκίνητον Υποδιεύθυνσιν» (και την επόμενη χρονιά διαφημίστηκε -ως «Τμήμα Κρούσεως» - στα επίσημα «Αστυνομικά Χρονικά»), η δύναμη της όμως περιοριζόταν σε κάποιες απαρχαιωμένες «αύρες» βρετανικής προέλευσης. «Σε μερικά απ' αυτά τα οχήματα, δεν έστριβαν καν τα τιμόνια για να φέρουμε βόλτα γύρω-γύρω την Ομόνοια», θυμάται ο κ. Ψυχογιός.

Με μια τέτοια «αύρα» θα επέμβει ο ίδιος τη νύχτα του Πολυτεχνείου (16.11.73) εναντίον των διαδηλωτών που πολιορκούσαν το Υπουργείο Δημοσίας Τάξεως, στην οδό Μάρνη. Για την ενέργειά του αυτή, η υπηρεσία τον τίμησε με αναμνηστικό δίπλωμα.

Η τομή θα σημειωθεί λίγο μετά τη Μεταπολίτευση.

«Όταν ήρθε ο Καραμανλής από το εξωτερικό, εμείς δεν είχαμε ειδικά σώματα για ν' αντιμετωπίσουμε αυτές τις καταστάσεις. Φώναξε τότε τον υπουργό και του είπε 'φτιάξτε τα'. Καθίσαμε στο Υπουργείο μια ομάδα αξιωματικών και τα σχεδιάσαμε. Δεν υπήρχε πρότυπον, τίποτα. Το βασικό, τους έλεγα εγώ, είναι να φτιάξουμε μια δύναμη που θα απασχολείται αποκλειστικά (ή σχεδόν αποκλειστικά) με το θέμα αυτό. Να υπάρχουν 100 άνδρες και, όταν χρειάζεται να αντιμετωπίσουμε κάποια συνάθροιση, να καλούμε αυτούς κι όχι άλλους. Φτιάξαμε έτσι μια ωραία οργάνωση των ΜΑΤ. Πήραμε διάφορα όργανα: ασπίδες, δακρυγόνα κλπ. Πήραμε προσφορές για θωρακισμένα από διάφορα κράτη και τελικά επιλέξαμε να αγοράσουμε 'αύρες' από το Βέλγιο. Με έστειλε η υπηρεσία εκεί για να τα εξετάσω, μαζί με κάτι άλλους αξιωματικούς. Μας είπαν να πάρουμε τα καλύτερα. Όταν τα φέραμε, ο αρχηγός -που δεν ήξερε να τα δουλεύει- μου λέει 'οργάνωσέ τα εσύ'».

Συγκροτήθηκαν έτσι τα ΜΑΤ (Μονάδες Αποκαταστάσεως Τάξεως). Η ιδέα της ονομασίας τους ανήκε στον μετέπειτα υπουργό Αναστάσιο Μπάλκο. Για τη συγκρότηση των μονάδων δεν χρειάστηκε να ψηφιστεί ειδικός νόμος. Αρκούσε μια απλή υπουργική απόφαση.

Η δύναμή τους ήταν 150 αστυνομικοί στην Αθήνα. Μια δεύτερη μονάδα ΜΑΤ φτιάχτηκε στη Θεσσαλονίκη ενώ αντίστοιχο σώμα οργανώθηκε κι από τη Χωροφυλακή. Για τις μετακινήσεις τους, αγοράστηκαν το 1976 ειδικά οχήματα από τη Γαλλία. Όσο για τις βελγικές 'αύρες', η άφιξη της πρώτης δεκάδας («εξ ικανού αριθμού παραγγεληθέντων») προβλήθηκε πανηγυρικά από το επίσημο περιοδικό του σώματος («Η Αστυνομία εκσυγχρονίζεται. Σύγχρονα ειδικά οχήματα αντιμετώπισεως παρανόμων συγκεντρώσεων», Αστυνομικά Χρονικά 11.1974, σ.1010-1013).

Η εκπαίδευση των ΜΑΤ γινόταν από τον κ. Ψυχογιό. «Τους έκανα ομαδικές ασκήσεις, τίποτα δακρυγόνα, κάποιους σχηματισμούς, πώς μπορούν να αντιμετωπίζουν τις καταστάσεις». Ως διδακτέα ύλη χρησιμοποιούσε τα δικά του εγχειρίδια. «Όλες τις γνώσεις που έχω αποκτήσει για το ζήτημα, τις έχω αποτυπώσει στα βιβλία μου. Κάθε φορά που έκανα νέα έκδοση, έβλεπα πού πάσχει το σύστημα και το προσάρμοζα. Δεν είμαι ο θεωρητικός, όπως με είχαν ονομάσει τότε, ήμουνα της πράξης, αφού ήμουνα ο επικεφαλής σ' αυτές τις επιχειρήσεις».

Ως αρχική ιδέα χρησιμοποίησε όσα είχε δει στην Αμερική, επέφερε όμως αλλαγές για να τα προσαρμόσει «στα ελληνικά δεδομένα». Ενίσχυσε για παράδειγμα το βάθος της αστυνομικής παράταξης που έρχεται αντιμέτωπη με τους διαδηλωτές: «Τους μάζεψα όλους μαζί, για να μην μπορούν να μας διασπάσουν, μπροστά οι ψηλοί και οι πιο δυνατοί». Κάποιες από τις ιδέες του, όπως η «σφήνα» (για τον διεμβολισμό των συγκεντρώσεων και την «ριζικήν μεταβολήν της ψυχολογίας των εις το κέντρον της μάχης ευρισκομένων»), ουδέποτε χρησιμοποιήθηκαν στην πράξη.

Ο ίδιος επέβλεψε τη συγκρότηση και του δεύτερου ειδικού αστυνομικού σώματος, των «Μονάδων Ειδικών Αποστολών» (ΜΕΑ). Αφορμή στάθηκε η πολιορκία του γιατρού Βασίλη Τσιρώνη στο σπίτι του, το 1978.

«Με καλεί τότε ο υπουργός, ο κ. Μπάλκος. Του λέω, 'δεν έχω κανέναν ικανό να πάει να πιάσει τον Τσιρώνη. Ο Τσιρώνης είναι παλικάρι, δεν είναι ανθρωπάκι. Ποιος θα τον αντιμετωπίσει; Πρέπει να οργανώσουμε μια ειδική υπηρεσία'. Μου λέει, 'κάνε το'. Βγάλαμε λοιπόν μια ανοιχτή πρόσκληση για εθελοντές, μάζεψα καμιά δεκαπενταριά άντρες καλούς, κάναμε και μια ψευτοεκπαίδευση (πώς να αναρριχηθούμε, κλπ) κι ήμασταν έτοιμοι».

Αργότερα, μετά την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, τα ΜΕΑ θα υποκαταστήσουν προσωρινά τα ΜΑΤ ως αιχμή του δόρατος της πολιτικής καταστολής. Ντυμένοι με πολιτικά, οι άνδρες τους μπορούσαν να διαλύουν ανεπιθύμητες συγκεντρώσεις (όπως του κινήματος για το στρατό), χωρίς να εκτίθεται δημόσια η πολιτική ηγεσία της «Αλλαγής».

Η εικόνα που δίνει για τη μεταπολιτευτική δράση των ΜΑΤ, τρεις δεκαετίες αργότερα, είναι αυτή μιας ως επί το πλείστον ειρηνικής διαμεσολάβησης: «Σχεδόν ποτέ δεν συγκρουστήκαμε μετωπικά με τους διαδηλωτές. Μπορώ να πω ότι είχα αποκτήσει φιλία με τους επικεφαλής των συγκεντρώσεων. Μαζευόμασταν στην Ομόνοια και τους έλεγα: 'Κάνετε ό,τι θέλετε, μόνο μη μας πειράξετε, γιατί αυτούς εδώ (έδειχνα τα ΜΑΤ) δεν μπορώ να τους συγκρατήσω'. Και συνήθως έβαιναν καλώς τα πράγματα».

Για την ακρίβεια αυτής της εξιδανικευτικής περιγραφής, αποκαλυπτικό είναι βέβαια απόσπασμα από το τελευταίο βιβλίο του, το οποίο αποτυπώνει επακριβώς τα όρια άσκησης της ελευθερίας του συνέρχεσθαι εκείνα τα χρόνια. Ο ίδιος φροντίζει άλλωστε να επισημάνει δυο τουλάχιστον βίαιες αναμετρήσεις στις οποίες είχε καθοδηγητικό ρόλο.

Η πρώτη αφορά την απόπειρα του ΕΚΚΕ να πραγματοποιήσει την Πρωτομαγιά του 1977, πορεία από το πεδίο του Άρεως προς το

σκοπευτήριο της Καισαριανής. Τα MAT τους περίμεναν στο ύψος του αγάλματος της Αθηνάς. Οι διαδηλωτές δοκίμασαν να προχωρήσουν χρησιμοποιώντας σαν δόρατα τα κοντάρια των σημαιών τους, περικυκλώθηκαν όμως από υπέρτερες αστυνομικές δυνάμεις κι εξαναγκάστηκαν σε συντεταγμένη υποχώρηση. Η δεύτερη σύγκρουση, ήταν το χτύπημα όσων αποπειράθηκαν να σπάσουν την κυβερνητική απαγόρευση της πορείας του Πολυτεχνείου το 1977:

«Μόλις περάσανε τα Χαυτεία, στέλνω μια μονάδα να τους σταματήσει. Την διέλυσαν αμέσως με τα κοντάρια. Λέω τότε να προχωρήσουν τα MAT, αφού πρώτα φρόντισα - με τις μονάδες που είχα τριγύρω - να τους κλείσω την οπισθοχώρηση. Όταν με ειδοποιούν ότι 'κλείσαμε', δίνω εντολή να επιτεθούν τα MAT. Έγινε μακελειό. Τότε ο Καραμανλής ρώτησε 'ποιος είναι ο επικεφαλής, να τον συγχαρώ'. Του άρεσε πολύ ότι τους είχα κλείσει την οπισθοχώρηση. Ήταν μια πολύ ωραία επιχείρησης...»

Μια πλευρά του κατασταλτικού εκσυγχρονισμού στα χρόνια της Μεταπολίτευσης αποτυπώνεται στις διαδοχικές εκδόσεις του βιβλίου του Ηλία Ψυχογιού. Πρόκειται για την εικόνα του «εσωτερικού εχθρού» που αντιμετωπίζουν οι άντρες των MAT. Το πρώτο εγχειρίδιο κυκλοφόρησε το 1966, μετά τα Ιουλιανά. Η αναφορά στον «εχθρό» είναι εδώ μάλλον συμβατική και εναρμονισμένη με τον επίσημο αντικομμουνισμό της εποχής:

«Η Αστυνομία έχει ως κυρίαν αποστολήν την πρόληψιν και καταστολήν των εγκλημάτων ως και την διασφάλισιν της ησυχίας, ειρήνης και τάξεως. Η ειρήνη όμως, η ησυχία και τάξις, συχνά διαταράσσονται υπό συναθροίσεων, διαδηλώσεων και άλλων οχλοκρατικών εκδηλώσεων. Γνωστή είναι εις πάντας η καταστροφική δύναμις του όχλου, ιδιαιτέρως όταν το κινούν ελατήριο είναι πολιτικόν ή οικονομικόν. Κατά την αντιμετώπισιν των συναθροίσεων, δεν πρέπει να διαφεύγη της προσοχής των Αστυνομικών ότι αύται αποτελούν το σπουδαιότερον μέσον εις χείρας των κομμουνιστών προς επικράτησιν των ανατρεπτικών των σχεδίων εις βάρος της καθεστηκυίας τάξεως.»

Μετά το καλοκαίρι του 1974 και τη νομιμοποίηση των δυο ΚΚΕ, ο «εσωτερικός εχθρός» μετατοπίζεται πια στο πρόσωπο των «εξτρεμιστών» και των «αναρχικών στοιχείων» που αμφισβητούν τις μεταπολιτευτικές ισορροπίες:

«Αι δημόσιαι συναθροίσεις απετέλεσαν και θα αποτελούν πάντοτε αφορμάς εις τα εξτρεμιστικά και αναρχικά στοιχεία να μεταβάλλουν τας ειρηνικάς συναθροίσεις εις ταραχώδεις και ούτω να επιτυγχάνουν άλλους σκοπούς και όχι τους τιθεμένους υπό των οργανωτών

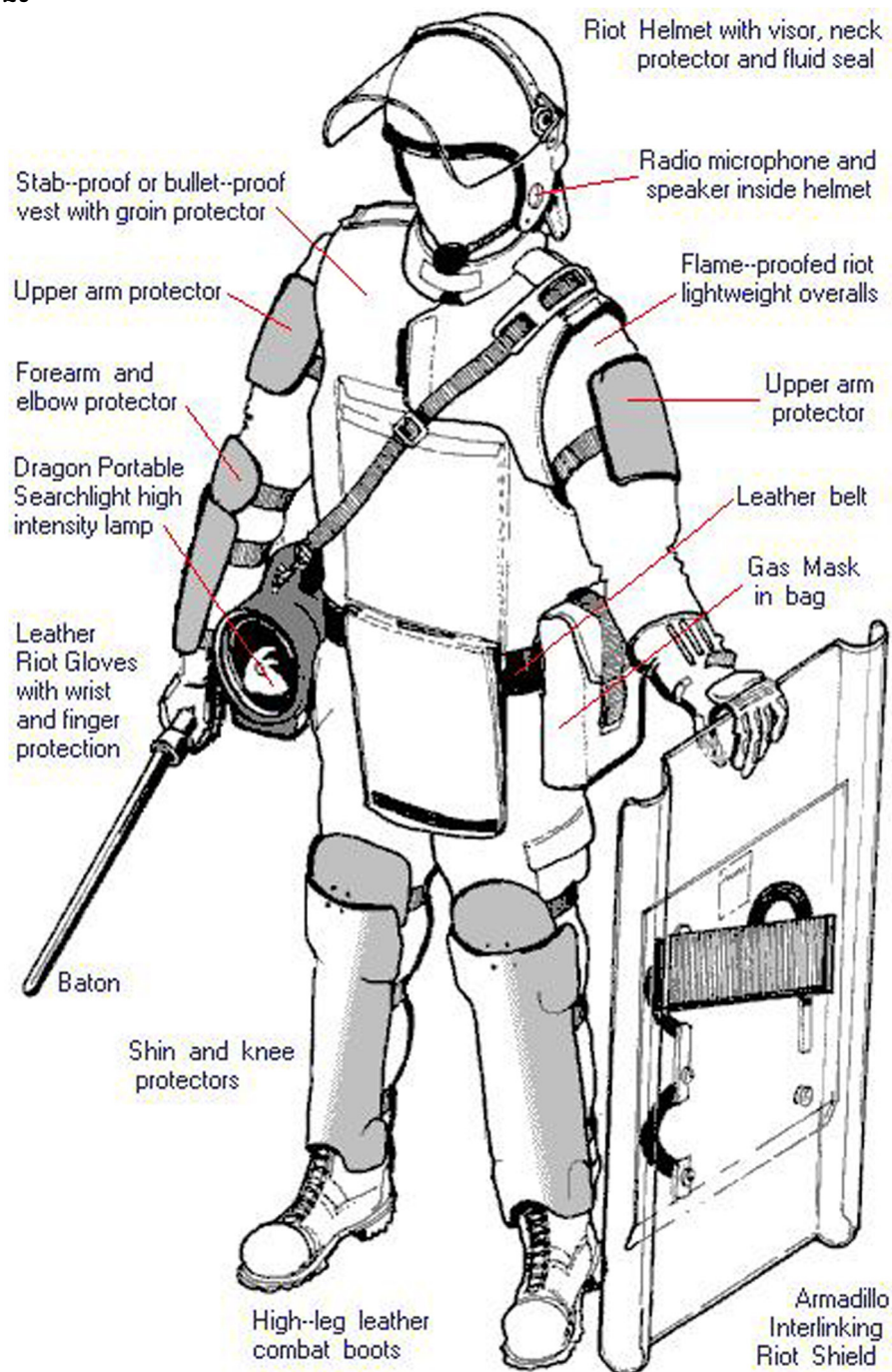
αυτών» («Δημόσιαι συναθροίσεις και αντιμετώπισις αυτών υπό της Αστυνομίας», Αθήναι 1977). Η ίδια διατύπωση επαναλαμβάνεται αυτούσια και στην τελική μορφή του εγχειριδίου, το 1979.

Μια γλαφυρή περιγραφή της ανάδυσσης ενός νέου εχθρού θα γίνει επίσης στο τελευταίο βιβλίο, κατά την περιγραφή της απαγορευμένης τέταρτης πορείας του Πολυτεχνείου (26.11.77): «Την 20.00 ώραν, μία ομάδα, αποτελούμενη από 700-800 περίπου άτομα, κινούμενη από το Πολυτεχνείον επί της οδού Πατησίων, εβάζει προς την οδόν Σταδίου. Τα μέλη της ομάδος εκραύγαζαν συνθήματα ως 'φωτιά στην ...', 'θάνατος στους ...' (όλα τα συνθήματα δηλαδή ήσαν φωτιά και θάνατος). Όλοι αυτοί ήσαν αναρχικοί».

Ακολούθησε η περικύκλωση των διαδηλωτών και το λάνισμά τους από τα MAT.

«Οι αναρχικοί», πανηγυρίζει ο κ. Ψυχογιός, «έλαβαν ένα καλό μάθημα. Αντελήφθησαν εκείνην την βραδυά, ότι το Κράτος είναι πανίσχυρον και όποιος αντιτάσσεται προς τας επιταγάς του, υφίσταται σοβαράς συνέπειας».

Οργάνωση

Σε όλη την ελληνική επικράτεια υπάρχουν 70 διμοιρίες (μπλε και πράσινες).

Έχει παρατηρηθεί ότι μια διμοιρία συνήθως έχει 24 ματάνες που χωρίζονται σε 3 σώματα. Βεβαίως ο αριθμός αυτός αλλάζει ανάλογα με τις ανάγκες της εκάστοτε κατάστασης, πολλές φορές φέρνουν ενισχύσεις με τσιπ της αστυνομίας. Εάν και απ το 2005 και μετά, μετά από κάποια επεισόδια στο Κόσσοβο, η σύσταση, η εκπαίδευση και ο οπλισμός μιας διμοιρίας γίνεται σύμφωνα με τα πρότυπα καταστολής πλήθους του NATO, δηλαδή στρατός χωρίς φονικά όπλα.

Ο αμυντικός εξοπλισμός τους είναι:

Κράνος, αντιασφυξιογόνα μάσκα, αλεξίσφαιρα γιλέκα (όχι πάντα), ασπίδα, επιγονίδια (όχι πάντα), επιγονατίδες, επικαλαμίδες και γάντια (όχι πάντα).

Ο επιθετικός εξοπλισμός με βάση αυτά που δίνει η υπηρεσία τους είναι:

Ακουστικά μη φονικά όπλα, που προκαλούν προσωρινή κώφωση

Χημικά μη φονικά όπλα (ασφυξιογόνα, δακρυγόνα, καπνογόνα)

- O-chlorobenzylidene malonitrile (CS).
- Oleoresin capsicum (OC).
- CR

Μη φονικά όπλα κινητικής δύναμης (μετάδοση ικανοποιητικής ορμής στο σώμα του προσβαλλόμενου διαδηλωτή για να ζαλιστεί σοβαρά)

Μη φονικά όπλα που προκαλούν προσωρινή τύφλωση

Και μη φονικές πλαστικές σφαίρες, που εάν την φας «στη μάπα» δεν ξέρουμε πόσο μη φονικό είναι.

Εκπαίδευση

Η εκπαίδευση των Ματ και των βοηθητικών ομάδων γίνεται σε 5 βασικούς σχηματισμούς αντιμετώπισης πλήθους—line (φάλαγγα), wedge (σφήνα), echelon (κλιμακοειδής διάταξη στρατού), diamond (κρύσταλλος), και circle (κύκλος) — σε καθημερινή βάση. Επίσης το πρόγραμμα εκπαίδευσης περιλαμβάνει και τα εξής:

- Νόμος των αρχών πολέμου ξηράς, συγκεκριμένα των διατάξεων της Σύμβασης της Γενεύης.
- Εποπτική και τεχνικές ανθρωπίνων σχέσεων.
- Τρόποι αυτοπροστασίας.
- Άσκηση βίας (γκλόπς, M16 εκτοξευτήρας δακρυγόνων, γνώση επικίνδυνων σημείων σώματος ώστε να γίνει αποφυγή χτυπήματος σε αυτά).
- Εξοικείωση με τα όπλα και τα προσόντα τους.
- Δημόσιες Σχέσεις.
- Πρώτες βοήθειες.
- Σχέδια έκτακτης ανάγκης.
- Κανονισμοί ένωσης.
- Τεχνικές πληροφορίας και αντικατασκοπείας.
- Πολιτιστικά έθιμα, συνήθειες, και θρησκευτικές πρακτικές.
- Απλή εκπαίδευση στην γλώσσα ενός πολίτη εχθρού σε καιρό πολέμου ή ενός υπόπτου τρομοκρατίας.
- Χρήση πρακτόρων ελέγχου ταραχών καθώς και διάφορες μεθόδους διασποράς τους.
- Χρήση NLWs (μη φονικά όπλα).

Εγγυώνται ότι το προσωπικό που ορίζεται ή συνδέεται με τις I/R εγκαταστάσεις είναι προσανατολισμένο και ειδικά εκπαιδευμένο στη φύλαξη και τον έλεγχο των πιστωτικών ιδρυμάτων και των Όπλων Διείσδυσης Ξηράς (EPW).

Όλοι όσοι εργάζονται στο σύνθετο σώμα πρέπει να έχουν πλήρη επίγνωση των Διατάξεων των Συμβάσεων της Γενεύης που ισχύουν για τα EPWs, τα πιστωτικά ιδρύματα, και των στρατιωτών φρούρησης κρατουμένων.

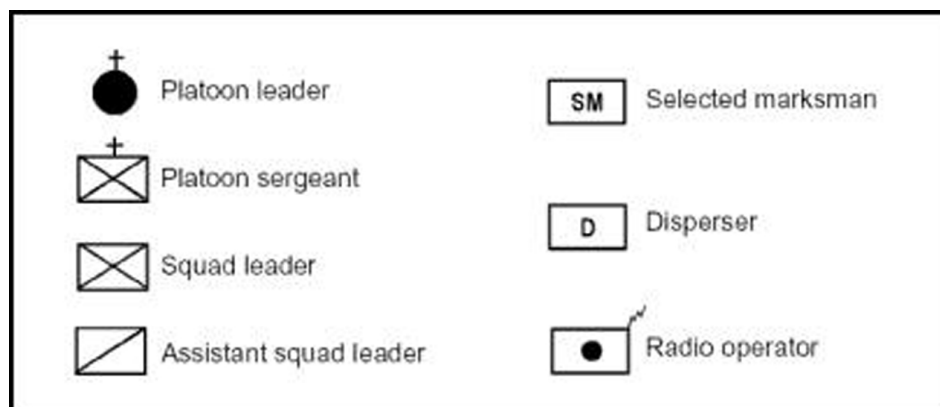
Σχηματισμοί

(Οι σχηματισμοί που αναφέρονται είναι από βιβλία του αμερικάνικου NATO-ικού στρατού για την καταπολέμηση ταραχών και είναι πρότυπα παγκόσμιας μεθόδου καταστολής διαδηλώσεων.)

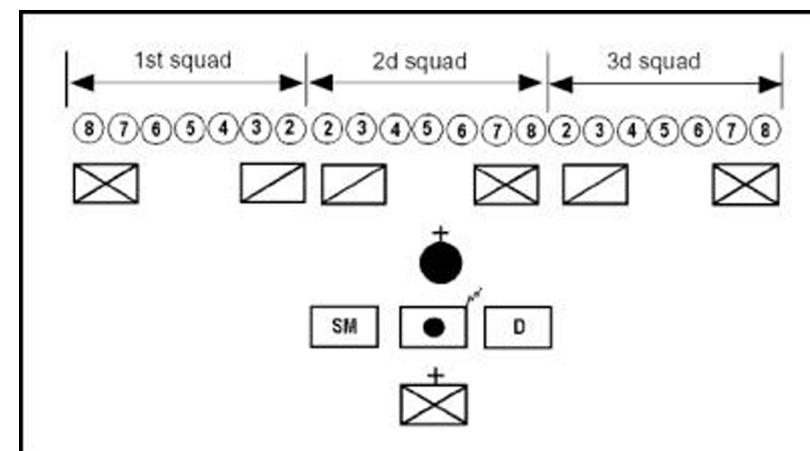
Οι πέντε βασικές λειτουργίες σχηματισμών για τον έλεγχο των ταραχών είναι: γραμμή, σφήνα, κλιμακοειδής διάταξη στρατού, διαμάντι, και κύκλος. Οι ομάδες σύλληψης χρησιμοποιούν συνήθως διαμάντι και κυκλικούς σχηματισμούς. Μικρές ομάδες, διμοιρίες και επαυξημένες διμοιρίες, δεν χρησιμοποιούνται για τα πλήθη, αλλά χρησιμοποιούνται από μεγαλύτερες δυνάμεις ελέγχου ταραχών για αρπαγή ή προστασία.

Γραμμή, σφήνα, και σχηματισμοί κλιμακοειδούς διάταξης στρατού εκπαιδεύονται σε επίπεδο ομάδας και πάνω, αλλά συνήθως χρησιμοποιούνται από διμοιρίες και λόχους. Ομάδες γραμμής, αριστερές και δεξιές κλιμακοειδείς διατάξεις στρατού, και σχηματισμοί σφήνας είναι η βάση για διάταξη διμοιρίας και λόχου. Κάθε ομάδα θα πρέπει να είναι έμπειρη στους βασικούς σχηματισμούς πριν από την άσκηση σε σχηματισμό διμοιρίας ή μεγαλύτερου μεγέθους σχηματισμού. Κάθε μονάδα μεγέθους μπορεί να χρησιμοποιηθεί και ο σχηματισμός ελέγχου ταραχών (χρήση χημικών) μπορεί να προσαρμοστεί για να ταιριάζει στην οργάνωση μιας μονάδας.

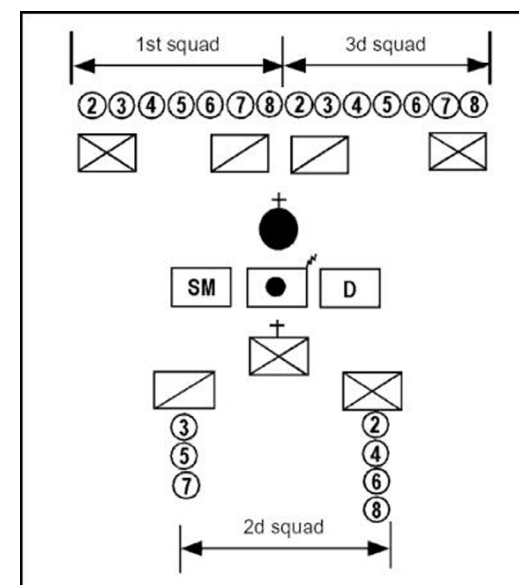
Το επιτελείο της διμοιρίας για τον σχηματισμό του ελέγχου ταραχών αποτελείται από ένα διμοιρίτη, ένα λοχία διμοιρίας, ένα επιλεγμένο σκοπευτή, και ένα χειριστή ασυρμάτου ή αποστολέα. Το παρακάτω σχήμα δείχνει σύμβολα σχηματισμού. Όταν κατευθύνεται από διμοιρίτη, διαχειριστή διασκορπισής, πυροσβεστών και άλλων, το επιτελείο της διμοιρίας μπορεί να αυξηθεί.

LINE FORMATION - Φάλαγγα Κλασσικός σχηματισμός των MAT.

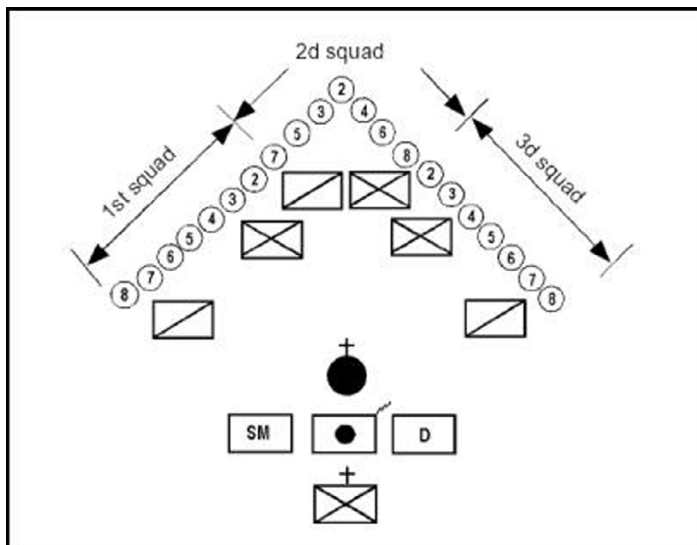

Ενισχυμένη φάλαγγα:

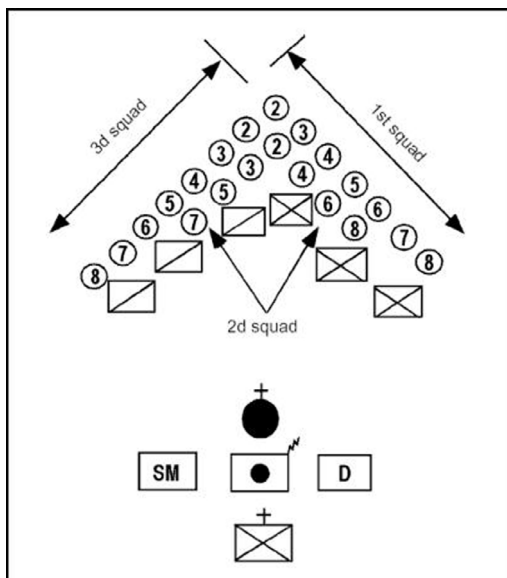

(Αυτός είναι ο σχηματισμός που οι ματάδες παρατάσσονται στα «λουλουδάδικα» στο Σύνταγμα.)

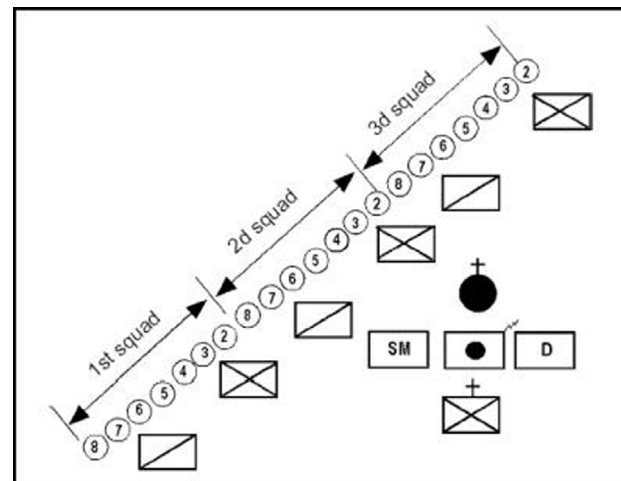
WEDGE FORMATION - Σφήνα

Ενισχυμένο wedge

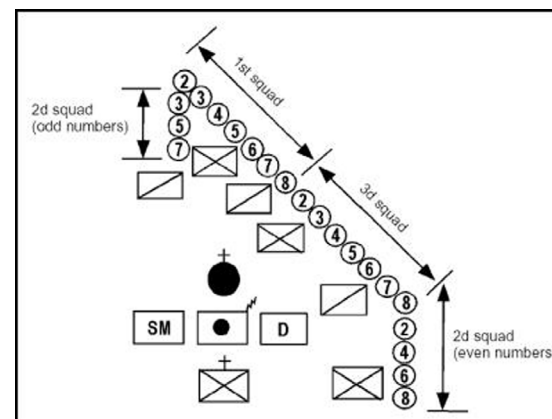

ECHELON FORMATION - Λοξή φάλαγγα

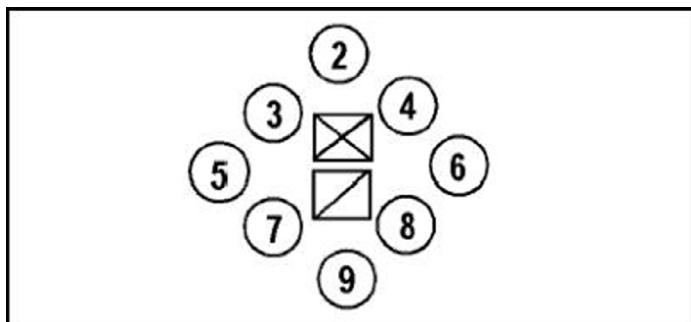
Η λοξή φάλαγγα, είναι ένας επιθετικός σχηματισμός. Χρησιμοποιείται για να εκτρέψει τις ομάδες πλήθους από ανοιχτές περιοχές ή να μετακινήσει το πλήθος μακριά από κτίρια, ή τοίχους (πχ. 6-12-12, διάταξη Μαρ έξω από Μ.Βρετανία). Μια λοξή φάλαγγα μπορεί να είναι δεξιά ή αριστερή ανάλογα με την κατεύθυνση προς την οποία ο κόσμος μετακινείται.

Ενισχυμένο echelon

DIAMOND FORMATION

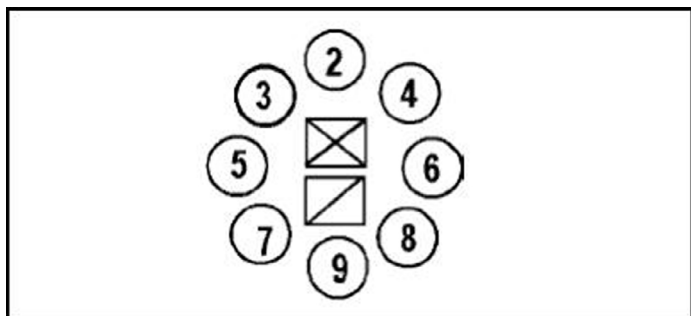
Κρυσταλλοειδής σχηματισμός

Ο σχηματισμός διαμάντι μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως επιθετικός σχηματισμός ή αμυντικός σχηματισμός. Χρησιμοποιείται από τις δυνάμεις ελέγχου ταραχών, όταν εισβάλλουν σε ένα πλήθος για να συλλάβουν αρχηγούς συμμορίας. Ο σχηματισμός διαμάντι είναι επίσης χρήσιμος όταν είναι αναγκαία ασφάλεια 360 μοιρών.

CIRCLE FORMATION

Κυκλικός σχηματισμός

Ο κυκλικός σχηματισμός χρησιμοποιείται για τους ίδιους σκοπούς όπως ένα κρυσταλλικός σχηματισμός. Χρησιμοποιείται για πλήθη που διασπείρονται και είναι μη βίαια, όπου ο κρυσταλλικός σχηματισμός χρησιμοποιείται όταν ο σχηματισμός πρέπει να εισχωρήσει ή να αποχωρήσει από το πλήθος.

Βηματισμός

Οι βασικοί βηματισμοί κινούμενων σωμάτων είναι οι εξής :

- Μέσα και έξω από το σχηματισμό έλεγχου ταραχών: Διπλός χρόνος (180 βήματα/λεπτό). Οι διμοιρίες είναι σε ασφαλές σημείο με ένα όπλο ή σε σημείο με ένα γκλοπ όταν εκτελούν αυτές τις ασκήσεις.
- Θέση διασφάλισης: Γρήγορος χρόνος (120 βήματα/λεπτό).
- Θέση ετοιμότητας: Ο βηματισμός είναι 60 βήματα/λεπτό. Για ψυχολογική επίδραση, τα στρατεύματα τονίζουν συνήθως κάθε αριστερό βήμα με ένα βαρύ και δυνατό ήχο. Ο διμοιρίτης μπορεί να αλλάξει τον βηματισμό ανάλογα με την κατάσταση. Για παράδειγμα μπορεί να διατάξει «γρήγορο χρόνο» ώστε να δημιουργεί συνεχόμενη πίεση στους διαδηλωτές και να τους απωθήσει.

Καταγραφή γεγονότων

Όταν τα MAT αναλαμβάνουν δράση πάντα κρατάνε ένα αρχείο συμβάντων ώστε να το αποστείλουν στην υπηρεσία τους. Αυτό περιλαμβάνει:

Χρόνος που το συμβάν συνέβη και από ποιον.
 Χρόνος που ο διοικητής περίφραξης αναφέρει στον διοικητή του .
 Χρόνος ο οποίος τα MAT ειδοποιήθηκαν.
 Χρόνος που ο διοικητής ελέγχου ταραχών έδωσε αναφορά στο προσβεβλημένο περίφραγμα.
 Χρόνος που η δύναμη ελέγχου ταραχών εισέβαλλε στο περίφραγμα.
 Καιρικές συνθήκες και εάν ήταν δυνατόν η χρησιμοποίηση όπλων, τον τύπο των όπλων που χρησιμοποιήθηκαν, το αποτέλεσμα και τις επιδράσεις.
 Νούμερο προσωπικού οι οποίοι τραυματίστηκαν ή σκοτώθηκαν, ο τρόπος ο οποίος έγινε και η ιατρική φροντίδα την οποία έλαβαν.
 Αριθμός στεγασμένου προσωπικού που τραυματίστηκε ή σκοτώθηκε, περιγραφή για το πώς τραυματίστηκαν ή σκοτώθηκαν, και την ιατρική φροντίδα που έλαβαν.
 Χρόνος όταν η επιχείρηση έληξε και απομάκρυνση των MAT.

«Στη Σιέρα Μαέστρα, ένας κομμουνιστής ηγέτης που μας επισκέφθηκε, θαυμάζοντας ένα τέτοιο αυτοσχεδιασμό και πως όλες οι μικρές λεπτομέρειες που δουλεύονταν ξεχωριστά προσαρμόστηκαν στη δημιουργία συγκεντρωτικής οργάνωσης, δήλωσε ότι ήταν το πιο τέλεια οργανωμένο χάος στο σύμπαν.»»

*Ernesto "Che" Guevara's letter to Ernesto Sabato, April 12, 1960
Episodes of the Cuban Revolutionary War, 1956–1958*

2. Αντεπίθεση

Σύμφωνα με όσα διαβάσαμε παραπάνω γίνεται εμφανές ότι ο εχθρός είναι πλήρως οργανωμένος, εκπαιδευμένος κ έχει ξεκάθαρο στόχο. Κ γεννιέται το εξής ερώτημα, πως μπορεί να αντιμετωπιστεί αυτός ο στρατός;

Γιατί δεν έχει γίνει μέχρι τώρα;

Είναι επαρκής η στρατηγική που είχαμε τόσα χρόνια;

Σε ποιο ποσοστό πραγματοποιήσαμε τους στόχους μας; (Εάν υπάρχουν στόχοι.)

Σε κάθε γενική απεργία ποιός ακριβώς είναι ο στόχος;

Αυτά τα ερωτήματα πρέπει να απαντηθούν. Ας το κάνει ο καθένας ξεχωριστά κ μετά ομαδικά. Η μη απάντηση ή, η απομάκρυνση από αυτά τα ερωτήματα υπονομεύει τον ρόλο του καθενός στην επαναστατική διαδικασία ή απλά βολεύεται με την παθητικότητα.

Μου είναι αδύνατον να φανταστώ μια διαδικασία χωρίς στόχους. Σαν άτομα ή και σαν συλλογικότητες, πάντα πρέπει να καθορίζουμε τους στόχους, και με όση δύναμη έχουμε να τους πραγματοποιήσουμε. Εάν πετύχουν, σημαίνει ότι αυτό που κάνουμε αποδίδει. Εάν δεν πετύχουν, αφήνουμε πέρα τους εγωισμούς και βρίσκουμε τα λάθη τα οποία οδήγησαν στην αποτυχία. Το να μην αποδεχόμαστε τα λάθη μας είναι ολέθριο. Αργά η γρήγορα θα έρθει η καταστροφή. Στο να επιμένουμε στις ίδιες πατροπαράδοτες συνταγές, η οποίες, τότε λειτουργούν και τότε όχι, γινόμαστε προβλέψιμοι κ αναξιόπιστοι.

Στο να δοκιμάζουμε καινούριες συνταγές και να εμπλουτίζουμε τις γνώσεις μας ακόμα και από κείμενα του εχθρού, μας κάνει επικινδύνους κ μη προβλέψιμους. Και αφού αναφερόμαστε στον ταξικό πόλεμο, αναφερόμαστε σε ένα είδος ύπουλου πολέμου. Δεν έχει τόσα θύματα όσο ένας καθαρά συμβατικός πόλεμος (που και αυτός ταξικός είναι). Έχει όμως έμμεσα θύματα: φυλακίσεις αγωνιστών, βασανισμούς, παρακολουθήσεις, ξυλοδαρμούς, ψυχολογικές πιέσεις, νόμους ειδικά για αγωνιστές, δικαστήρια ειδικά για αγωνιστές, εργατικά «ατυχήματα» κτλ κτλ, οπότε μιλάμε για καθαρά επιθετική στρατηγική του κράτους και του κεφαλαίου.

Αυτός ο πόλεμος έχει σταθερή βάση και ροή έκβασης και υπακούει σε κάποιους κανόνες.

Οπότε είναι αναγκαίο οι καταπιεσμένοι και οι κολασμένοι να οργανωθούν και να αντεπιτεθούν.

Οργάνωση

(Η ενότητα οργάνωση θα χωριστεί σε τρία μέρη: άτομο, ομάδα, στρατηγική.)

Το θέμα της οργάνωσης στον αναρχικό χώρο είναι ανοιχτό πεδίο συγκρούσεων. Πολλοί όταν ακούνε για οργάνωση με την μία έρχεται στο μυαλό τους η πειθαρχία και ο τακτικός στρατός. Βέβαια δεν προτείνουν κάτι στην αντιμετώπιση των ΜΑΤ, απλά προτείνουν μια γενικόλογια : την αλληλεγγύη. Τώρα ποιος θα κάνει αυτήν την αλληλεγγύη και πως θα αναπτυχθεί το επιχειρησιακό πεδίο των συγκρούσεων, μένει ακόμα στο σκοτάδι, δεν έχει σκεφτεί κανείς το πώς θα γίνει, απλά το προτείνουν. Για να πολεμήσεις ένα πλήρως οργανωμένο σώμα όπως τα ΜΑΤ δεν φτάνουν απλά οι λέξεις. Επίσης, δεν φτάνει η ιδέα ότι «κάποτε θα ξεσηκωθεί ο λαός θα πάρει τα όπλα και θα τσακίσει τους ματαδες, εκαμιτες, ΝΑΤΟ κτλ». Μου είναι δύσκολο να φανταστώ άτολμα όντα όπως οι αστοί και το σινάφι τους να πιάσουν όπλο και να έρθουν σε ένοπλη συμπλοκή την στιγμή που δεν έχουν το θάρρος να πετάξουν μια πέτρα. Αυτό για να μην έχουμε αυταπάτες. Επίσης είναι ηλίθιο κ επικίνδυνο να προσβλέπεις στην απελπισία.

Η οργάνωση στην σύγκρουση είναι υψίστης σημασίας διαδικασία. Μη μαζικά οργανωμένοι, δεν έχουμε καταφέρει κ πολλά (στις συγκρούσεις). Πολλοί στόχοι που έπρεπε να καούν (βουλή, ΓΑΔΑ, δικαστήρια κτλ κτλ), δεν έχουν καεί. Το να πετάξουμε ένα μπουκάλι απλά να κάψουμε έναν ματα, εκτός από προσωπική ευχαρίστηση, απλά μειώνει λίγο το ηθικό της διμοιρίας για να τους καθυστερήσει λίγο. Τίποτα άλλο. Το βήμα «μετά» δεν έχει γίνει. Πάντα έχει σταματήσει πάνω στους μπράβους της αστικής δημοκρατίας, που προφανώς κάνανε πολύ καλά την δουλειά τους. Ωραίο είναι γράφεις σε αφίσες για συγκρούσεις και άγριες απεργίες, ακόμα και αφίσες που απειλούν ευθέως το κράτος στο ζήτημα των πολιτικών κρατουμένων, αλλά όταν στα λόγια υπάρχει μια ανακολουθία από πράξεις τότε απλά γελοιοποιούμαστε και κοροϊδεύουμε τους εαυτούς μας, μιας και το κράτος δεν θα μας πάρει στα σοβαρά. Όσο και να απειλούμε («θα μας βρουν μπροστά τους» κτλ).

Γι αυτό αφού βλέπουμε καθαρά τα πεδία στα οποία έχουμε κολλήσει εδώ και χρόνια και αδυνατούμε να κάνουμε το βήμα «μετά», ήρθε ο καιρός για αλλαγή. Ήρθε ο καιρός να ορίσουμε μια κόκκινη γραμμή. Μια κόκκινη γραμμή που θα είναι η τιμή της αξιοπρέπειας και περηφάνιας μας, και αυτή την κόκκινη γραμμή να την προασπίσουμε μέχρι τέλους.

Δεν πρέπει να περιμένουμε πότε θα ξεσηκωθεί ο λαός, πρέπει εμείς να τον ξεσηκώσουμε, και αυτό θα το πετύχουμε όταν ο λαός πιστέψει σε μας, όταν οι πράξεις μας γίνουν συνεπείς και αποτελεσματικές δηλαδή να τους αποδείξουμε ότι μπορούμε να τα καταφέρουμε. Όταν έρθει το τέλος του φόβου.

Οι πολλές αποτυχίες φέρνουν αδράνεια και όσο οργή εάν υπήρξε, αυτή κατασταλάζει (ηχ. καλοκαίρι 2011 όταν υπήρχε μεγάλη οργή για να καεί η βουλή, αφού και μετά απ την μεγαλειώδη μέρα 12-2-2012 δεν κάηκε, τότε πολλοί απογοητεύτηκαν και δεν ξαναβγήκαν στους δρόμους).

Σκεφτείτε, είναι μόνο 70 διμοιρίες!!! Και είμαστε χιλιάδες!

Άτομο

Όλα ξεκινάνε απ το άτομο. Κάθε δομή, οποιασδήποτε συλλογικότητας, βασίζεται στην ποιότητα των ατόμων που την αποτελούν.

Η βασική αρχή για μια επαναστατική διαδικασία είναι το πόσο μπορεί το άτομο να θυσιάσει κομμάτι από τη ζωή του για την επανάσταση.

Και έτσι σε αυτό το βιβλίο θα αναφερόμαστε σε άτομα που είναι πλήρως συνειδητοποιημένα πολιτικά και όχι σε απλούς χούλιγκαν ή βάνδαλους. Ούτως ή άλλως αυτοί που έρχονται σε σύγκρουση σώμα με σώμα ή/και πλησιάζουν πολύ τους ματάδες (η πρώτη γραμμή δηλαδή), είναι άτομα που ρισκάρουν πολλά, και αυτό οφείλεται στην βαθειά πολιτική αντίληψη και στην επιλογή στρατοπέδου: «ή με τους πάνω ή με τους κάτω».

Το άλφα και το ωμέγα στις συγκρούσεις είναι η φυσική κατάσταση.

Πρώτα απ όλα το άτομο θα πρέπει να ενισχύσει την σωματική αντοχή του και να την φτάσει στα ανώτερα δυνατά επίπεδα. Μεγάλη αντοχή προσφέρει το ποδόσφαιρο. Κανένα άλλο άθλημα δεν προσφέρει τόση αντοχή. Δένει το κάτω μέρος του σώματος και το κάνει ικανό τρέχει με δυνατή ορμή. Φανταστείτε να μπορείτε να τρέχετε γρήγορα και να πέφτετε με ορμή πάνω στις ασπίδες του εχθρού. Πόση ψυχολογική ζημιά θα προκαλέσει στον εχθρό, ακόμα και υποχώρηση θα μπορούσε να προκαλέσει. Ακόμα φανταστείτε με πολύ δυνατή ορμή να πέφτετε πάνω στους φασίστες. Απλά θα τους λιώνναμε (όχι ότι δεν το κάνουμε ήδη).

Το άτομο θα πρέπει να είναι ικανό και στο χειρισμό των άκρων του για να εξαπολύσει επίθεση ή να αμυνθεί. Με λίγα λόγια το άτομο θα πρέπει να ασχολείται με πολεμικές τέχνες. Η καλύτερη επιλογή για να ασχοληθείς με κάποια πολεμική τέχνη είναι οι μικτές πολεμικές τέχνες ή αλλιώς Μ.Μ.Α. (Mixed Martial Arts). Ή σε όποια πολεμική τέχνη που γίνεται μάχη πάνω εδάφους (muay thai, kick box) και κάτω εδάφους (Brazilian jiu jitsu). Μερικές σχολές προσφέρουν και ελευθέρα πάλη, που επίσης είναι πολύ σημαντική τέχνη, για όταν γίνεται αδύνατο να χρησιμοποιήσεις γροθιές ή λακτίσματα λόγω της πολύ κοντινής απόστασης.

Αυτός ο συνδυασμός που προσφέρει το MMA, προσφέρει μεγάλη αντοχή στον πόνο. Στον πόνο που προκαλείται από κάποια σύγκρουση. Και όσο μαθαίνεις να αντέχεις στον πόνο, τόσο πιο δύσκολα θα πέσεις ή θα συλληφθείς. Επίσης η αντοχή στον πόνο έχει ευεργετικά αποτελέσματα στις ανακρίσεις.

Όσοι έχετε δει ξυλοδαρμούς (ή έχετε πάρει μέρος) σε δρόμους, πορείες, γήπεδα, θα έχετε παρατηρήσει ότι σπάνια χρησιμοποιούνται λακτίσματα ή τίποτα περίεργες τεχνικές. Ειδικά όταν δεν υπάρχει χώρος και η κατάλληλη απόσταση τότε μόνο τα χέρια δουλεύουν. Και για αυτό προτείνεται η ενασχόληση με την πυγμαχία ή το Box. Γιατί τα χέρια έχουν βασικό ρόλο στην προστασία του κεφαλιού και γενικότερα στην άμυνα του πάνω μέρος του σώματος. Οπότε πρέπει να είναι δυνατά κ γρήγορα. Η απόκτηση δυνατών και γρήγορων χεριών απαιτεί σκληρή δουλειά αλλά το αποτέλεσμα θα σας ικανοποιήσει. Το να γονατίζεις κάποιον αντίπαλο μόνο με τα χέρια δηλώνει δύναμη.

Τώρα όσον αφορά την ένοπλη πάλη, προτείνεται κάποια ασχολία με το kran maga ή kali ή escrima, όπου γίνεται προσομοίωση της επίθεσης με διάφορα αντικείμενα και αφοπλισμούς.

Όμως, προς τι όλες αυτές οι τέχνες απ την στιγμή που ο σωματότυπος σου μπορεί να είναι το 1/4 του ματά; Πολλές φορές λέγεται ότι η μάζα δεν παίζει κανέναν ρόλο στην δύναμη. Μέγα λάθος.

Όσο δυνατά και έναν είναι τα χτυπήματα σου εάν ο αντίπαλος ζυγίζει 30 κιλά + (γυμνασμένος) έχεις πολύ λίγες πιθανότητες να νικήσεις. Ειδικά εάν ο αντίπαλος είναι ματατζής (για έναν προς έναν αναλογία). Εκτός εάν έχεις τέλεια νευρομυϊκή συναρμογή, δηλαδή αποδοτικότερη συνεργασία του νευρικού συστήματος με το μυϊκό σύστημα χάρη στην καλύτερη τεχνική και στην στοχευμένη προπόνηση με μεγάλα κιλά. Για αυτό ανάμεσα ή ξεχωριστά, στις πολεμικές τέχνες, πρέπει να γίνει ασχολία με το bodybuilding ώστε να γίνει όσο είναι δυνατών ανάπτυξη μυών, που συνεπάγεται με την μάζα. Μεγάλη ένταση θα πρέπει να δοθεί στους ώμους, στην πλάτη κ στην μέση μιας και είναι τα κομβικά σημεία για την επίτευξη της δυνατής γροθιάς. Όσο πιο μεγάλοι είναι οι μύες, τόσο καλύτερα απορροφάνε τα χτυπήματα, και αυτό ισούται με λιγότερο πόνο. Επίσης μια σημαντική άσκηση για όσους θέλουν να κουβαλάνε καθρόνια: χτύπημα με βαριά σε λάστιχα τρακτέρ ή νταλίκας. Είναι ότι καλύτερο για μάχες με παλούκια.

Σύμφωνα με όλα όσα αναφέραμε στην σωματική κατάσταση ένα γενικό προτεινόμενο πρόγραμμα με την ακόλουθη σειρά θα ήταν: (Η αναφορά στα όργανα σημαίνει βάρη, cross fit κτλ.)

1. 1 χρόνος ποδόσφαιρο + όργανα.
 2. 6 μήνες πυγμαχία.
 3. 2 χρόνια MMA + όργανα
 4. 6 μήνες kran maga + όργανα
 5. Όργανα επ' αορίστου
- Σύνολο 4 χρόνια.

Βέβαια μπορούν να γίνουν και διάφοροι συνδυασμοί αυτού του προγράμματος, πχ. πυγμαχία 4 φορές την εβδομάδα και Σάββατο ή Κυριακή ποδόσφαιρο. Για συντρόφους με μεγάλο σωματότυπο είναι απαραίτητη η ασχολία με μια μορφή πάλης: sambo, παγκράτιο, ελεύθερη πάλη κ.α.

Εξάλλου αυτό το λίγο φουσκωμένο πρόγραμμα είναι μεν λίγο δύσκολο, αλλά πρώτα απ όλα το άτομο θα πρέπει να διατηρήσει την σωματική ακεραιότητα στις συγκρούσεις ακόμα και να αποφύγει κάθε πιθανή σύλληψη.

Ο χρόνος πολλές φορές φθείρει το πάθος και την ένταση. Αλλά εάν ο στόχος είναι «να τους δώ να τρέχουν», καμένη η ΓΑΔΑ ή ακόμα καλύτερα επίθεση και τσάκισμα των 2-3 διμοιριών που φυλάνε τον Κορυδαλλό, τότε το πάθος θα πρέπει να μείνει αναλλοίωτο.

Ο IRA ονόμαζε αυτόν τον στόχο ΣΚΟΠΟ, όπου ασχέτως από την ροή του χρόνου, αυτός ο σκοπός πάντα δέσποζε στις καρδιές των αγωνιστών (ασχέτως εάν συμφωνούμε ή διαφωνούμε με τον IRA), και έτσι ήταν πρόθυμοι να θυσιάσουν ακόμα και την ζωή τους για αυτόν τον σκοπό. Βέβαια δεν προτρέπω να θυσιάσει την ζωή του κάποιος για τα «μπάχαλα», αλλά απλώς να υπάρχει ένας δυνατός σκοπός για να φτάσουμε στον πολυπόθητο στόχο. Να θυσιάσει κάποιος λίγο απ' τον καθημερινό του χρόνο, ακόμα και από πείσμα εάν θέλετε, ώστε το αποτέλεσμα να ικανοποιήσει όσους έχουν βιώσει, ή βιώνουν την κρατική τρομοκρατία.

Δεν πρέπει η απογοήτευση να σπάει γόνατα.

Ποτέ τίποτα δεν έγινε από μια μέρα στην άλλη. Πάντα υπήρχε προετοιμασία.

Πάντα κάποιοι μοχθούσαν για τον ΣΚΟΠΟ.

Και επειδή κάθε δράση δημιουργεί αντίδραση το λιθαράκι σε μια εξέγερση έχει ήδη μπει...

Ψυχολογική προετοιμασία για σύγκρουση

Ο παράγοντας της ψυχολογίας είναι αυτός που παίζει τον πιο καθοριστικό ρόλο σε κάποια σύγκρουση. Το σώμα υπάρχει απλά για να υλοποιεί τις εντολές του μυαλού, δηλαδή το μυαλό ηγείται του σώματος. Για να προετοιμάσεις το σώμα σου για μάχη δεν φτάνει μόνο η γυμναστική. Για αυτό βλέπουμε μεγαλόσωμους άντρες (πχ φασίστες) να είναι ανίκανοι για μάχη. Είναι δειλοί, επειδή δεν έχουν προετοιμάσει το μυαλό τους για μάχη, αντιθέτως βλέπουμε μικρόσωμους άντρες να είναι αρκετά επιθετικοί ως και τραμπούκοι και να είναι άριστοι μαχητές, σχεδόν χωρίς φόβο.

Αλλά ας δώσουμε προσοχή τώρα στο πώς ακριβώς αναλύει και αντιλαμβάνεται το μυαλό πριν ή κατά την περίοδο κάποιας μάχης, έπειτα θα εξετάσουμε την καταστολή του φόβου αλλά και την στάση απέναντι στον εχθρό.

Εδώ θα γίνει αναφορά σε ένα βιβλίου του Γενικού Ταξίαρχου S.L.A Marsall που έγραψε το "MEN AGAINST FIRE" που αναφέρεται στον Β' Π.Π. γίνεται μια πλήρης αναφορά για την στιγμή της μάχης.

Και λέει τα εξής (αγνοήστε τις σεξιστικές αναφορές καθώς και την αστική ηθική):

...Το συμπέρασμα του ήταν, ότι μόνο το 15 με 20 τοις εκατό των εμπλεκόμενων στην μάχη πυροβόλησαν για να σκοτώσουν τον εχθρό. Είναι εν τούτοις λογικό να πιστεύουμε, ότι ο μέσος υγιής ιδιώτης (ο άνθρωπος που μπορεί να αντέξει τις πνευματικές και φυσικές πιέσεις της μάχης) έχει ακόμη μια εσωτερική και συχνά ασυνειδήτη αντίσταση στο να σκοτώσει ένα συνάνθρωπό του, που θεληματικά δεν θα πάρει μια ζωή, εάν είναι δυνατό να αποποιηθεί αυτή την ευθύνη. Την καίρια στιγμή γίνεται ένας αντιρρησίας συνειδήσεως. Οι άντρες θα σκοτώσουν από εξ' αναγκασμό, θα κάνουν σχεδόν οτιδήποτε, εάν ξέρουν, ότι αναμένεται από αυτούς και βρίσκονται κάτω από ισχυρή κοινωνική πίεση να συμμορφωθούν, όμως η πλειοψηφία των ανθρώπων δεν γεννιούνται δολοφόνοι.

Το γεγονός ότι ο μέσος άνθρωπος δεν θα σκοτώσει ακόμη, κι αν βρίσκεται σε κίνδυνο ότι έχει αγαπημένο, έχει ευρέως αγνοηθεί από αυτούς, που επιχειρούν να καταλάβουν τις ψυχολογικές και κοινωνικές πιέσεις στο πεδίο της μάχης. Το να κοιτά ένα άλλο ανθρώπινο όν στα μάτια, το να παίρνει μια ανεξάρτητη απόφαση να τον σκοτώσει και να τον παρακολουθεί καθώς πεθαίνει εξαιτίας της πράξης του, συνδυάζει το να διαμορφώσει το μοναδικό πιο βασικό, σημαντικό, πρωταρχικό και δυνητικά τραυματικό γεγονός της μάχης. Ο μέσος πολίτης δεν θέλει να παίρνει μέρος σε επιθετικές και επιβλητικές ασχολίες, καθώς φοβάται να αντιμετωπίσει την παράλογη επιθετικότητα και το μίσος των άλλων. Ο άντρας στην μάχη δεν διαφέρει αντιστέκεται στην υποχρέωση, που του επιβάλλουν μέσω της εξουσίας να συμμετάσχει σε επιβλητικές και επιθετικές πράξεις και φοβάται ν'αντιμετωπίσει την παράλογη εχθρότητα και επιθετικό -τητα του εχθρού.

Ο Nietzsche, έγραψε "Καλύτερα να πεθάνεις παρά να μισείς και να φοβάσαι και δύο φορές καλύτερα να πεθάνεις παρά να κάνεις κάποιον να είναι μισητός και να φοβάται". Πως όμως πέρασε ο αμερικανός στρατιώτης από το 15-20% του Παγκοσμίου Πολέμου σε συχνότητα πυροβολισμών στο 55% στην Κορέα και στο 95% στο Βιετνάμ θα το δούμε

Για να κατανοήσουμε την ένταση της φυσιολογικής αντίδρασης του σώματος στην πίεση της μάχης πρέπει πρώτα να κατανοήσουμε την κινητοποίηση των πόρων, που προκαλείται από το συμπαθητικό νευρικό σύστημα του σώματος και στην συνέχεια πρέπει να καταλάβουμε την επίδραση της παρασυμπαθητικής αντιδραστικής απάντησης του σώματος.

Το συμπαθητικό νευρικό σύστημα κινητοποιεί και κατευθύνει τους πόρους ενέργειας του σώματος για δράση. Υπάρχει μια αύξηση των σφυγμών και της πίεσης του αίματος μαζί με μια αύξηση της περιφερειακής κυκλοφορίας του αίματος και μια άνοδος του επιπέδου της γλυκόζης στο αίμα.

Ο ρυθμός της αναπνοής επιταχύνεται και οι μυς των άκρων και του κορμού συσπώνται πιο έντονα και κουράζονται πιο δύσκολα, υπάρχει επίσης μια μείωση της αισθητικής αντίληψης, επειδή αποδεσμεύεται αδρεναλίνη νοραδρεναλίνη, κορτιζόνη και άλλες ορμόνες από τους αδρενεργείς αδένες, έτσι ώστε οι άνθρωποι, που μάχονται, μπορεί να υποστούν αρκετά σημαντικές βλάβες, χωρίς να το καταλάβουν την στιγμή εκείνη. Φαίνεται, ότι υπάρχει μια μικρή περιοχή στην βάση του εγκεφάλου από την οποία στέλνονται περαιτέρω νευρικές ωθήσεις, που προκαλούν τις πιο πάνω μεταβολές. Η μικρή αυτή περιοχή ονομάζεται ΥΠΟΘΑΛΑΜΟΣ.

Το παρασυμπαθητικό νευρικό σύστημα είναι υπεύθυνο για τις διαδικασίες ανάρρωσης και πέψης του σώματος πέψη και οι εντερικές κινήσεις παύουν, παρόλο ότι η ροή των οξέων και πεπτικών υγρών έχει την τάση να αυξάνει.

Συνήθως αυτά τα δύο συστήματα διατηρούν μια γενική ισορροπία μεταξύ των πόρων του σώματος αλλά κατά την διάρκεια υπερβολικά στρεσογόνων καταστάσεων η αντίδραση της φυγής ή της μάχης ενεργοποιείται και το ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΟ νευρικό σύστημα κινητοποιεί όλη την διαθέσιμη ενέργεια για επιβίωση. Στην μάχη αυτό πολύ συχνά οδηγεί στην ολοκληρωτική αδρανοποίηση μη απαραίτητων δραστηριοτήτων, όπως αυτής της πέψης, του ελέγχου της ουροδόχου κύστης και του ελέγχου των μυών. Αυτή η διαδικασία είναι τόσο έντονη που οι μαχόμενοι πολύ συχνά υποφέρουν από διάρροια λόγω στρες και δεν είναι καθόλου ασυνήθιστο να ουρούν και να αφοδεύουν πάνω στα ρούχα τους καθώς το σώμα κυριολεκτικά (διώχνει την σαβούρα του) σε μια προσπάθεια να παρέχει όλη την απαιτούμενη ενέργεια για να εξασφαλίσει την επιβίωση του.

Ένας άντρας πρέπει να πληρώσει ψυχολογικό τίμημα για μια τόσο έντονη ενεργειακή διαδικασία. Το τίμημα, που πληρώνει το σώμα, είναι μια εξίσου δυνατή αντίδραση, όταν οι παραμελημένες απαιτήσεις του παρασυμπαθητικού νευρικού συστήματος επιστρέφουν. Αυτή η ΠΑΡΑΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΗ αντίδραση συμβαίνει, μόλις περάσει ο κίνδυνος και η έξαψη και στην συνέχεια παίρνει την μορφή μιας απίστευτα έντονης κούρασης και υπνηλίας από την πλευρά του μαχόμενου. Η στιγμή του μεγαλύτερου κινδύνου είναι αμέσως μετά την νίκη, γιατί ο μαχόμενος θεωρεί τον εαυτό του ασφαλή και επιβραβεύεται αφήνοντας σώμα και πνεύμα να χαλαρώσουν.

Είδαμε ότι το ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΟ για έναν μέσο άνθρωπο, που δεν είναι εκπαιδευμένος και δεν έχει ανατραφεί σε περιβάλλον, που να εμπεριέχει πείνα, στέρηση (συναίσθημα-τική, υλική) βία, είναι να μη θέλει να βλάψει το συνάνθρωπο του.

No fear

Αφού εξετάσαμε την λειτουργία του εγκεφάλου κατά την διάρκεια της μάχης, προσθέτουμε και έναν παράγοντα της ψυχολογίας. Ο εχθρός νικάει, ξεκινώντας από την ψυχολογία πάντα, γιατί πολύ απλά εμείς έχουμε αποδεκτεί ότι ο εχθρός είναι δυνατότερος από εμάς. Και έτσι σε κάποια σύγκρουση με τον εχθρό, μας βγαίνει περισσότερο το αίσθημα της φυγής παρά αυτό της μάχης.

Κατά την φυγή το αίμα μαζεύεται κυρίως στον θώρακα και έτσι τα άκρα είναι πολύ ελαφρά ώστε να μπορούμε να τρέξουμε γρήγορα ώστε να αποφύγουμε κάποιον ξυλοδαρμό ή σύλληψη. Αλλά εμάς το θέμα είναι πως θα απαντήσουμε στην βία του εχθρού. Όλοι θα έχετε παρατηρήσει ότι σε κάποια σύγκρουση με τα MAT νιώθετε «λίγοι», δηλαδή νιώθετε αδύναμα τα χέρια σας και ότι εάν χτυπήσετε τον εχθρό δεν θα του προκαλέσετε καμιά ζημιά, ακόμα νιώθετε ότι και με το παλούκι μπορεί να μην του αποφέρετε κάποιο σημαντικό χτύπημα.

Είναι το ίδιο αίσθημα που νιώθουν και ειδικές δυνάμεις στρατού ή της αστυνομίας όταν κρατάνε το όπλο στο ύψος του ώμου και εισβάλουν σε κάποιο διαμέρισμα, ή γενικά σε μια εχθρική περιοχή. Αυτοί απλά κρατάνε σφιχτά το όπλο τους και το εμπιστεύονται μέχρι τέλους. Σε στιγμή κάποιας απελπισίας δεν τα παρατάνε. Στην ουσία υπάρχουν για να καθοδηγούν το όπλο. Αντιθέτως με εμάς που σε κάποια σύγκρουση η μισοί πετάνε τα καδρόνια τους. Και εδώ είναι το κλειδί. Τι πρέπει να κάνουμε όταν φτάσουμε στην κατάσταση απελπισίας, και πώς να πάρουμε την απόφαση για μάχη, και όχι για φυγή.

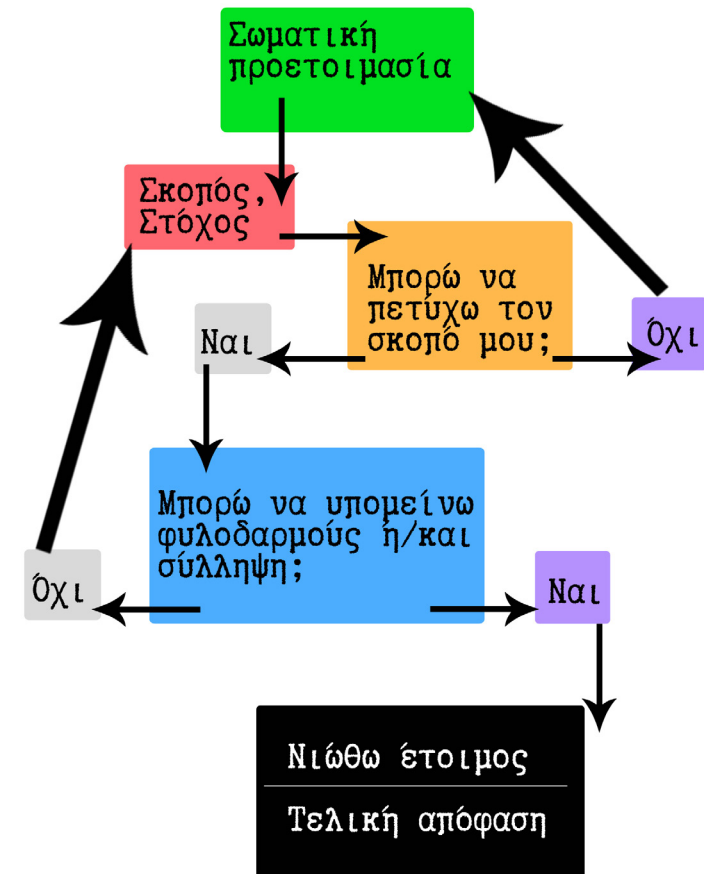
(1) Το πρώτο βήμα για να ξεπεράσει κάποιος τον φόβο του είναι να γεμίσει τον εαυτό του με αυτοπεποίθηση. Και η αυτοπεποίθηση θα έρθει όταν το σώμα θα δυναμώσει (γυμναστική), όταν θα προσομοιωθεί μια μάχη (προσομοίωση) και όταν θα εμπλακεί στην μάχη και βγει νικητής (νίκη). Όλα αυτά το άτομο μπορεί να τα πραγματοποιήσει στο γυμναστήριο του, όπως στο να κατεβαίνει σε αγώνες πολεμικών τεχνών.

(2) Το δεύτερο βήμα είναι η εμπιστοσύνη στις ικανότητες των συντρόφων του. Δηλαδή το άτομο αποδεδειγμένα θα πρέπει να έχει μια σαφή εικόνα για το που μπορούν οι σύντροφοι του να φτάσουν για αυτόν και ότι δεν θα τον εγκαταλείψουν σε καμία μάχη. Αυτό μπορεί να αποκτηθεί με κάποιες προσομοιώσεις (παρακάτω εξηγώ) σε ομαδικό επίπεδο, στο μαχητικό επίπεδο των ανθρώπων που τον περιβάλλουν, πχ. εάν έχουν πολλές συλλήψεις, εάν έχουν κάνει

φυλακή, εάν συγκρούονται χρόνια με τα MAT κτλ, και τέλος να αποκτήσει εμπειρία για μάχες δρόμου, πχ. να συμμετέχει σε κυνήγι φασιστών, πεσίματα στα MAT κτλ.

(3) Το τρίτο βήμα είναι ο στόχος. Το άτομο θα πρέπει να καθορίσει τι θέλει και που μπορεί να φτάσει. Και αυτό γίνεται κάνοντας κάποιες ερωτήσεις στον εαυτό του:

- ☐ Τι θέλω να κάνω;
- ☐ Είμαι αρκετά ικανός για να το κάνω; Αν όχι τι φταίει;
- ☐ Πόσο χρόνο μπορώ να θυσιάσω;
- ☐ Μπορώ να υπομείνω σε ξυλοδαρμούς ή και ακόμα σε σύλληψη;
- ☐ Βοηθάει η παρουσία μου την επανάσταση;
- ☐ Είμαι έτοιμος για μια μάχη με το σύστημα;
- ☐ Ποια είναι η τελική μου απόφαση;

(4) Το τέταρτο βήμα είναι ο αξιακός κώδικας, και δυστυχώς εδώ τα πράγματα στην τωρινή κατάσταση είναι πολύ χαοτικά. Σχεδόν δεν υπάρχουν αξίες που θα οπλίσουν συνειδήσεις. Και ένας λόγος είναι το λεγόμενο ρεύμα που λέγεται «Το τέλος των ιδεολογιών».

Οι στρατοί του συστήματος έχουν πολλούς αξιακούς κώδικες, όπως αυτό της πατρίδας, της θρησκείας, της οικογένειας, της τάξης, του κράτους κτλ., και αυτή είναι η κινητήριος δύναμη και το κουράγιο να παλέψουν με τον κάθε εχθρό όποτε αυτό το απαιτεί. Επειδή όμως η πατρίδα και το κράτος είναι κατασκευασμένες έννοιες, κανείς απ' αυτούς δεν είναι πρόθυμος να θυσιαστεί γι' αυτά. Άσχετα που φωνάζουν και προπαγανδίζουν ότι είναι έτοιμοι να πεθάνουν στο καθήκον, να πεθάνουν για την σημαία πχ., το φωνάζουν απλά για να το πιστέψουν οι ίδιοι, μιας και πολλές φορές είναι πολύ δειλοί άνθρωποι. Εξαίρεση αποτελούν οι ισλαμιστές.

Ενώ εμείς έχουμε την παγκόσμια ελευθερία. Έχουμε τον κώδικα της φιλίας και το κώδικα του συντρόφου. Στο πόσες θυσίες πρέπει να κάνουμε γι' αυτούς. Έχουμε τον κώδικα της δικαιοσύνης. Της ταξικής πανανθρώπινης δικαιοσύνης. Έννοιες που πηγάζουν από αγάπη για την ζωή, τον συνάνθρωπο μας και την δικαιοσύνη. Δεν υπάρχει τίποτα κατασκευασμένο σε αυτά. Αυτές οι αξίες πρέπει να προβάλλονται και όχι να μένουν στο σκοτάδι. Το σκοτάδι δεν είναι κινητήριος δύναμη για κανέναν. Μπορεί μερικοί να το αρνούνται, αλλά όσοι αγωνίζονται στο τέλος βλέπουν φως. Αλλιώς θα είχαν σταματήσει.

Η υλοποίηση των προαναφερόντων δημιουργεί έτοιμους μαχητές για τον δρόμο.

No mercy

Όπως διαβάσαμε στο απόσπασμα απ' το βιβλίου του Marshall καταλαβαίνουμε ότι ο μέσος άνθρωπος δεν μπορεί να κάνει κακό. Είναι κάποια μορφή άμυνας το ότι αρνείται να βλάψει τον συνάνθρωπο του. Αυτό το φαινόμενο το έχουμε δει άπειρες φορές σε πορείες, όταν γίνεται αντιληπτός κάποιος ασφαλίτης, φασίστας, ή γενικά κάποιος μισητός εχθρός. Την στιγμή που οι εχθροί δέχονται επίθεση, πάντα υπάρχει κόσμος που μπαίνει στην μέση και λέει: αφήστε τον, την δουλειά του κάνει, άνθρωπος είναι και αυτός και τα λοιπά ποιηματάκια. Έχουμε δει ακόμα και συντρόφους να σταματάνε κόσμο που χτύπαγε τον εχθρό. Όπως και όταν έχουμε παρατηρήσει ματαδες χωρίς μάσκα, δεν έχουμε κάνει επίθεση. Γιατί είδαμε πρόσωπο ανθρώπων.

Υπάρχει μια θεωρία που λέει πως εάν δεν τσακίσεις εσύ πρώτος τον εχθρό σου, θα σε τσακίσει αυτός. Όλοι ζούμε την καταστολή και έχουμε καταλάβει πως ο εχθρός κάνει τα πάντα. Είναι ανεξέλεγκτος.

Ένας τρόπος να χτυπάμε τον εχθρό χωρίς καμία απολύτως λύπηση, είναι να θεωρούμε πως αυτή η οντότητα δεν είναι άνθρωπος. Πως είναι απλά ένας στόχος, δεν έχει συναισθήματα. Έτσι όταν κάποια ομάδα θα κάνει μια προπόνηση, έναν σάκο του μποξ να τον ντύσει αστυνομικό. Με πολλά χτυπήματα το μυαλό συνηθίζει στην εικόνα και στο δρόμο όταν βρεθεί η ευκαιρία δεν θα υπάρξει κανένα έλεος. Ο εχθρός θα πρέπει να χτυπηθεί με το μέγιστο της δύναμης μέχρι να χάσει τις αισθήσεις του. Προς το παρόν δεν σκοπεύουμε στην θανατική βία. Η στιγμή που θα πρέπει να χτυπηθούν θανάσιμα οι εχθροί, θα γίνει αντιληπτή απ' όλους. Το ίδιο ισχύει και με τους φασίστες, εάν και εδώ, ο θάνατος ενός φασίστα είναι πλήρως ασήμαντο γεγονός.

Συνοψίζοντας τις μεθόδους που συντελούν στην αποτελεσματικότητα της προετοιμασίας για μάχη, είναι:

α. ΑΠΕΥΑΙΣΘΗΤΟΠΟΙΗΣΗ (σκεφτόμενος το αδιανόητο)

β. ΠΡΟΣΟΜΟΙΩΣΗ (κάνοντας το αδιανόητο)

γ. ΟΙ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΑΜΥΝΤΙΚΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ (αρνούμενος το αδιανόητο).

Ομάδα

Μόνος σε τρώει ο λύκος λέει ο λαός... και δεν έχει άδικο. Όσο καλός και εάν είναι κάποιος, μόνος του δύσκολα τα βγάζει πέρα, και σαν επαναστάτες αυτό που προτείνουμε είναι η συλλογικότητα.

Στο θέμα μας τώρα, δεν γίνεται να γίνουν συγκρούσεις από μεμονωμένα άτομα. Μόνο μια τρυπα στο νερό θα καταφέρει κάποιος εάν συγκρουστεί με τα ΜΑΤ μόνος. Για αυτό κρίνεται απαραίτητη η ύπαρξη ομάδας που θα ασχολείται με αυτό.

Ομάδες ευτυχώς υπάρχουν. Εάν και λίγες στον αριθμό κάνουν ότι είναι ανθρωπίνως δυνατόν ώστε τα «γουρούνια» να κάνουν πίσω. Υπήρχαν καλές στιγμές ως και «μικρές» νίκες, αλλά την άλλη μέρα τίποτα δεν είχε αλλάξει. Ξανά κανονικότητα. Ξανά τα γουρούνια, εάν όχι τα ίδια, ήταν πάλι εκεί.

Βέβαια, θα πει κάποιος, μην περιμένεις από τα «μπάχαλα» να σβήσουν τα ΜΑΤ, η ότι θα χαθούν οι μπάτσοι. Συμφωνώ με αυτό... αλλά... κάποια σημαντική ήττα για το κράτος και μια συνέχεια των επιθέσεων κατά αυτού, ο στρατός του απλά δεν πρόκειται να αντισταθεί πολύ και κάποια στιγμή θα πετάξει την ασπίδα. Το ότι δεν πετάνε την ασπίδα ακόμα δεν είναι ότι δεν νιώθουν όλοι τους αυτό που τους λέει ο κοσμάκης, αλλά επειδή με αυτήν και με την στολή τους νιώθουν υπεράνθρωποι. Νιώθουν ότι αυτοί μπορούν εάν θέλουν να ξυλοκοπήσουν και να υποτάξουν μια ολόκληρη απεργία (με τις σημερινές συνθήκες άνετα το μπορούν). Και το αίσθημα ότι εσύ και η διμοιρία σου μπορείτε να κάνετε σχεδόν τα πάντα, και ότι τίποτα δεν σας σταματά, σας «φτάνει στην κορυφή του κόσμου», και από κει εθελοντικά δύσκολα θα κατεβαίνει κανείς.

Όταν όμως το όνειρο αυτό σπάσει, όταν η διμοιρία σου θα είναι τρωτή, τότε η λέξη παραίτηση ολοένα ηχεί και περισσότερο. Και αυτό σύντροφοι μπορούμε να το πετύχουμε. Μπορούμε να αντισταθούμε και να μην κάνουμε βήματα πίσω, οργάνωση θέλει μόνο.

Όπως είπαμε παραπάνω το κύτταρο κάθε ομάδας ή συλλογικότητας, είναι το άτομο. Εάν το άτομο είναι υγιές και δυνατό τότε η ομάδα θα είναι και αυτή δυνατή. Εάν όμως σε μια ομάδα υπάρχουν πολλά δειλά μέλη, εξαρτημένα από κάποια ουσία μέλη, α-πολιτικά μέλη τότε η ομάδα θα έχει πολλές τρύπες ασφαλείας και ο θάνατός της θα είναι θέμα χρόνου.

Αυτό που χρειάζεται μια ομάδα που θέλει να συγκρουστεί με τα ΜΑΤ είναι ένα κοινό όραμα. Ένα όραμα που θα δώσει τα απαραίτητα κίνητρα ώστε να εκλείψουν όλοι οι εγωισμοί μέσα στην ομάδα. Ένα όραμα που θα κάνει τα μέλη να νοιάζονται περισσότερο για τον σύντροφο κοντά τους, παρά για τον εαυτό τους.

Ο σκοπός για μια ομάδα είναι να νικήσει. Βέβαια τα κοινωνικά – ταξικά ζητήματα δεν είναι κάποιο παιχνίδι στο οποίο ο νικητής θα πάρει κάποιο βραβείο, είναι όμως αναγκαία για όλη την μετέπειτα ψυχολογία της ομάδας. Εάν, συγκριτικά πάντα, κάποια ομάδα σύγκρουσης σταματούσε την δράση της λόγω απογοήτευσης, εύκολα αντιλαμβάνεται κάποιος το πώς θα αντιδρούσε και ένας απλός συνάνθρωπός μας σε μια στιγμή απόγνωσης.

Με ηττοπάθεια δεν κάνεις βήματα μπροστά, πόσο μάλλον να πιστέψει η κοινωνία σε σένα.

Περί χειραφέτησης – καθοδήγησης

Επειδή η επιστήμη (διαχείριση ανθρωπίνων πόρων) η ίδια απορρίπτει μαζεμένα άτομα να δουλέψουν για ένα σκοπό αποδοτικά και χωρίς λάθη, χωρίς την ύπαρξη κάποιου συγχρονιστή, τότε αναγκαστικά στην υλοποίηση και οργάνωση κάποιας ομάδας σύγκρουσης θα πρέπει να υπάρχει αυτό το άτομο.

Το ξέρω ότι πολλοί μπορεί να απογοητευτείτε. Μερικοί θα πείτε ότι αναπαράγω αυτά που πολεμάμε, ότι δεν είμαστε στρατός και ούτε θέλουμε να γίνουμε κτλ κτλ. Αλλά αποτελέσματα με μη-καθοδήγηση δεν βλέπουμε. Συλλήψεις κ αποτυχίες βλέπουμε μόνο. Δεν γίνεται όταν μιλάμε για μαζικές συγκρούσεις, 1000 άτομα μαζεμένα να συντονιστούν μεταξύ τους και να χτυπήσουν τον εχθρό, με μια οριζόντια δομή. Μαζευτήκαμε στο Σύνταγμα σχεδόν 1εκ άνθρωποι, άλλαξε κάτι; Γιατί;; Είναι υπεράνθρωποι οι μπάτσοι; Ή μήπως οι προλετάριοι, μη έχοντας κεντρική δομή, απέτυχαν να εισβάλουν στη Βουλή;

Εάν λειτουργούσε αυτή η δομή σε πόλεμο, πρώτοι οι αρχιτέκτονες όλων των πολέμων θα την είχαν χρησιμοποιήσει. Άρα είναι λογικό και πρακτικό να μην δουλεύει, και κρίνοντας από τα αποτελέσματα στην Ελλάδα, είναι προφανής η απόδοση αυτής της δομής.

Και το θέμα είναι γιατί εμείς επιμένουμε σε αυτόν τον τρόπο; Ναι, υπάρχουν διάφορα ιδεολογικά προβλήματα, με πρώτο και κυριότερο ότι δεν δεχόμαστε κανέναν πάνω απ το κεφάλι μας. Αλλά είναι προτιμότερο να δέχεσαι την φυλακή, τον αργό θάνατο ή την υποδουλωμένη ζωή;

Ο πόλεμος δεν είναι δημιούργημα αναρχικών. Είναι δημιούργημα εξουσιαστών. Δεν υπάρχει αναρχικός πόλεμος. Ο πόλεμος είναι πόλεμος. Είναι μάχη για ζωή, και ο πιο ικανός κ προετοιμασμένος επιβιώνει. Είναι σκληρό αλλά έτσι είναι.

Μια οργάνωση, ακόμα και για μπάχαλα (που έχουν κάποιο στόχο και σκοπό), προϋποθέτει συνέπεια και πειθαρχία. Πρέπει να γίνει σαφής διαχωρισμός στον τρόπο λήψεων αποφάσεων και στον τρόπο δράσης κάποιας ομάδας σύγκρουσης. Στη λήψη αποφάσεων εννοείται πως η οργάνωση θα είναι οριζόντια. Στον επιχειρησιακό τομέα όμως δεν γίνεται να είναι πλήρως οριζόντια.

Δεν γίνεται ένας που κατεβαίνει πρώτη φορά σε πορεία να είναι στο ίδιο «πόστο» με κάποιον που μπορεί να κάψει την πόλη μόνος του. Όπως δεν γίνεται να είναι στην ίδια μοίρα σύντροφοι με ανεπτυγμένο μυϊκό ιστό με κάποιον σύντροφο με εκτόμορφο σωματότυπο. Είναι αδύνατον να εξισώνεις ανόμοια μεγέθη, και πολλές φορές αυτό δημιουργεί ρατσισμό (αυτός είναι φλώρος, δεν μπορεί να πετάξει μπουκάλι, είναι άχρηστος κτλ κτλ). Οπότε κρίνεται αναγκαίο να ξεχωρίσουν όλοι τις θέσεις τους και να θέσουν πού ακριβώς θέλουν να ανήκουν.

Κακά τα ψέματα σύντροφοι δεν είναι όλοι οι άνθρωποι ικανοί για όλες τις δουλειές. Μπορεί να ακούγεται ρατσιστικό. Αλλά πχ., δεν θα ήθελες ο γιατρός σου να είναι ένας τυχαίος, που απλά έχει παρακολουθήσει μερικές ιατρικές σειρές στην τηλεόραση, και επειδή έχουμε ελεύθερη κοινωνία, αυτός θα μπορεί να έχει γνώμη ή και να πάρει μέρος σε κάποιο χειρουργείο!

Πολλές φορές την καθοδήγηση την γεννάει η ικανότητα. Και δεν έχει καμία απολύτως σχέση με την θεσμική εξουσία που πολεμάμε. Αυτό δεν σημαίνει πως η γνώση δεν πρέπει να μεταδίδεται, ή/και να την έχει μόνο ένας.

Ούτως η άλλως ασυνείδητα όλοι ακολουθούμε κάποιον πιο έμπειρο από μας. Είτε στις συνελεύσεις, στις πορείες, στα επεισόδια κτλ, ή και γενικότερα στην ζωή μας, γιατί πολύ απλά του έχουμε έναν κάποιο σεβασμό και αναγνωρίζουμε την πείρα και την προσφορά του στο συγκριμένο χώρο και τα ζητήματα της παρούσης εκείνης στιγμής. Δεν είναι κακό αυτό.

Ούτε είναι κάποια υποτίμηση του εαυτού μας, είναι απλά ότι ο άλλος έχει περισσότερη εμπειρία σε κάποιο θέμα και εμείς αυτό το εμπιστευόμαστε.

Το να λέμε «εγώ και μόνο εγώ» δεν βγάζει πουθενά. Μόνο κοντά στην φυλακή μπορεί να μας φέρει. Τα αποτελέσματα μιλούν από μόνα τους.

Όλες οι επαναστάσεις που έχουν γίνει πάντα υπήρχε κάποιος που υποκινούσε ή κάποιος που όλοι πιστεύανε σε αυτόν. Από τον Σπάρτακο μέχρι τον Τσε, στην Κίνα, στην Ρωσία, Ισπανία, Μεξικό, Μαπούτσε κτλ κτλ. Ναι, μπορεί να μην ήταν όλοι αναρχικοί. Μπορεί οι προ-επαναστατικοί στόχοι να ήταν διαφορετικοί από τους μετά-επαναστατικούς, αλλά αυτοί σύντροφοι κάνανε το βήμα «μετά». Είπαν θα ρίξουμε τους τυράννους και το κάνανε. Έκαναν το βήμα, κι αυτό τους το αναγνωρίζουμε όλοι. Αυτό το βήμα «μετά» δεν ήρθε αυθόρμητα και ανέμελα. Ήρθε μετά πολύ καλό σχεδιασμό κινήσεων. Και όλοι μετά ακολούθησαν τους σχεδιαστές, δεν έκανε κανένας του κεφαλιού του. Εξάλλου σε όλους αρέσουν οι δυνατές συγκρούσεις εργατών και μπάτσων στην Ν. Κορέα το 91-92. Αλλά εάν κοιτάξετε προσεχτικά θα δείτε άριστη οργάνωση (των εργατών).

Στο να λέμε ότι πολεμάμε για την κοινωνία που θα ξυπνήσουν 7 δις άνθρωποι και θα είναι κύριοι του εαυτού τους και θα ελέγχουν την ζωή τους, είναι σαν να περιμένουμε την Δευτέρα παρουσία... Δεν πρόκειται να γίνει ποτέ. Όταν είναι κάποιος άρρωστος, θέλει εκείνη την στιγμή τα φάρμακα του και όχι να του τα πάρει όταν θα γίνει η Επανάσταση, γιατί τότε χάσαμε και την επανάσταση και τον άρρωστο.

Βέβαια δεν προτείνω την δημιουργία ομάδας με αυστηρή ιεραρχική δομή, και ούτε να γίνουμε το νέο ΚΚΕ, προτείνω για τις ομάδες σύγκρουσης να υπάρχει ένα άτομο το οποίο να είναι υπεύθυνο κυρίως για τον συντονισμό της ομάδας και την επικοινωνία της εκάστοτε ομάδας με μια άλλη ομάδα. Δεν γίνεται να επικοινωνούν και να βγάλουν άκρη 20 άτομα σε πεδίο συγκρούσεων (όσοι κατεβαίνετε σε «μπάχαλα» ξέρετε). Ο καθένας θα καταλάβει το δικό του. Για αυτό θα πρέπει να υπάρχει ένα άτομο, το οποίο θα είναι έμπειρο ώστε να συντονίζει αυτές τις διαδικασίες. Βέβαια αυτό το άτομο δεν υποχρεώνει κανέναν να μείνει παρά τη θέληση του, αυτό το άτομο μπορεί σε κάθε πορεία να είναι και διαφορετικό άτομο, ανάλογα ποιον θα επιλέξει η ομάδα να πάρει αυτή τη θέση. Στην ουσία θα είναι μια εσωτερική διαδικασία της ομάδας. Ακόμα και το ποιές θα είναι οι αρμοδιότητες του συντονιστή.

Οργάνωση - Σχεδιασμός ομάδων

Σε αυτό το σημείο θα χωρίσουμε της ομάδες σε δυο κατηγορίες: τις ομάδες σύγκρουσης και τις ομάδες ειδικών επιθέσεων.

Ομάδα Σύγκρουσης (Ο.Σ.) :

Ο μέγιστος αριθμός των μελών μια ομάδας σύγκρουσης θα πρέπει να είναι 13. Γιατί 13; Στη διαχείριση ανθρώπινων πόρων γίνεται ξεκάθαρο ότι είναι αδύνατον να συγχρονιστούν 50 άτομα, ακόμα και εάν τους συγχρονίζει κάποιος. Όσοι κατεβαίνετε σε πορείες ή σε επεισόδια θα έχετε παρατηρήσει ότι και 2 άτομα μπορεί να χαθείτε. 10 άτομα πάλι είναι καλός αριθμός αλλά χρειάζονται και μερικοί που θα επικοινωνούν με άλλες ομάδες. Οπότε πάμε στο 13. Βέβαια μπορεί ο αριθμός να γίνει λίγο μεγαλύτερος. Αλλά αυτό είναι κάτι που αφορά την εκάστοτε ομάδα. Μερικοί θα πείτε, φτάνουν 13 άτομα να τα βάλουν με μια διμοιρία; Θα απαντήσω με μια ερώτηση, φτάνουν 2 διμοιρίες να φυλάνε τον Κορυδαλλό όταν γίνεται συγκέντρωση αλληλεγγύης με 500+ άτομα;

Τώρα όσον αφορά την δομή της ομάδας, θα εξεταστεί λεπτομερώς παρακάτω. Για λόγους σύμβασης η και να μην θυμίσουμε τακτικό στρατό, ο συντονιστής θα λέγεται «αρχιμπάχαλος». (Μιας και το βιβλίο λέγεται μπάχαλα.) Οι αμέσως από κάτω στον συντονισμό θα τους ονομάσουμε «λοχομπάχαλους». Και τέλος τα απλά μέλη ως «μπάχαλους».

Δομή Ο.Σ. :

- Μια ομάδα σύγκρουσης θα πρέπει να έχει το μέγιστο 13 άτομα.
- Θα γίνεται καθορισμός αρχιμπάχαλου.
- Θα γίνεται καθορισμός δράσης ομάδας (εάν θα είναι Hit and Run ή ροπαλοφόροι).
- Θα γίνεται καθορισμός αναλογίας δράσης με 3 άτομα (το λιγότερο) απ' το άλλο τμήμα (πχ. εάν η ομάδα έχει επιλέξει να είναι hit and run, τότε θα πρέπει να έχει 3 άτομα ροπαλοφόρους και αντίστοιχη επίσης αναλογία σε Hit and Run για το άλλο τμήμα των ροπαλοφόρων, μπορεί βέβαια να γίνουν 6 ροπαλοφόροι και 6 h.a.r στην κάθε ομάδα,) για λόγους ασφαλείας.
- Η κάθε ομάδα θα πρέπει να έχει βοηθητικά μέλη. Ο αριθμός αυτός θα καθορίζεται απ την ομάδα.
- Η ομάδα θα πρέπει να έχει ένα όνομα, να έχει συνθηματικό η λάβαρο ώστε να στο πεδίο των συγκρούσεων να υπάρχει αναγνώριση και επικοινωνία.

Αρχιμπάχαλος

- Αρχιμπάχαλος θα επιλέγεται το πιο ικανό άτομο της ομάδας, η αυτόν που θεωρεί η ομάδα πως είναι ο πιο ικανός κ έμπειρος.
- Είναι αυτός που θα αναλάβει την επικοινωνία με άλλους αρχιμπάχαλους το πεδίο της σύγκρουσης. Αυτός θα κατευθύνει την ομάδα στο προκαθορισμένο σημείο της σύγκρουσης
- Ο αρχιμπάχαλος θα ορίζει την στιγμή της επίθεσης ή την υποχώρηση.
- Θα συντονίζει τους λοχομπάχαλους των τμημάτων hit and run και των ροπαλοφόρων.
- Θα κρατάει πάντα το λάβαρο με το σήμα της ομάδας, ώστε να τον αναγνωρίσουν τα υπόλοιπα μέλη.
- Θα ημι –λαμβάνει δράση στις επιθετικές επιχειρήσεις, μιας και ο ρόλος του είναι κυρίως η επικοινωνία.
- Θα φέρει ευθύνη αποτυχίας κάποιου σχεδίου η κάποιας δράσης.
- Αρχιμπάχαλοι μπορεί να είναι και διαφορετικά πρόσωπα σε κάθε πορεία.
- Επίσης σε περίπτωση σύλληψης θα χρεώνεται τα ¾ του ποινικού κώδικα.

Λοχομπάχαλοι Hit and run

- Θα συντονίζουν το hit and run τμήμα της ομάδας.
- Θα αναλαμβάνουν πλήρης δράση στον επιχειρησιακό τομέα του πεδίου δράσης.
- Θα έχουν την προσοχή τους στραμένη προς τον αρχιμπάχαλο για τυχόν οδηγίες.

Λοχομπάχαλοι ροπαλοφόρων, τα ίδια με τα παραπάνω.

Τμήμα hit and run

- Επίθεση με αντικείμενα απευθείας στον εχθρό direct fire - df. Τα αντικείμενα θα περιλαμβάνουν οτιδήποτε μπορεί να εκτοξευτεί και να προκαλέσει ζημιά στον εχθρό.
- Αποπλάνηση εχθρού, όπου μπορεί να γίνει χτύπημα σε κάποιο σημείο του εχθρού ώστε αυτός να στρέψει την προσοχή του αλλού η αλλιώς indirect fire - idf.
- Μη σωματική επαφή με τον εχθρό. Σωματική επαφή μόνο όταν είναι πλήρης ανάγκη ή ο εχθρός επιδίδεται σε άτακτη υποχώρηση.
- Ελαφρύς εξοπλισμός που περιλαμβάνει αθλητικά παπούτσια, όχι φαρδιές φόρμες, χοντρά φούτερ ή/και ελαφριά μπουφάν, ελαστικά γάντια, μικρό κράνος, και αντιασφυξιγόνο μάσκα τύπου μυρμηγκιού.
- Πλήρως συγκροτημένες επιθέσεις, όπου θα γίνονται μαζικές επιθέσεις και όχι μεμονωμένες

Τμήμα ροπαλοφόρων

- Σωματική επαφή με τον εχθρό, δηλαδή μάχη σώμα με σώμα.
- Βαρύς εξοπλισμός, που περιλαμβάνει γάντια μηχανής, μπουφάν μηχανής, μπότες, μεγάλες αντιασφυξιγόνες μάσκες, μεγάλα κράνη.
- Κάλυψη hit and run τμήματος όταν αυτό το τμήμα θα υποχωρεί.
- Συγχρονισμένος βηματισμός είτε για επίθεση είτε για υποχώρηση.
- Ηλικία πάνω από 20 χρονών και σωματικό βάρος πάνω από 70 κιλά.

Βοηθητικά μέλη ομάδας

- Εισαγωγή άπειρων και νεοσύλλεκτων.
- Ο αριθμός καθορίζεται απ την ομάδα.
- Κατασκοπεία. Θα ενημερώνουν τον αρχιμπάχαλο για κινήσεις η μάζωξη μπάτσων.
- Κουβάλημα πολεμοφόδιων, όπως μολότοφ, ΑΚ, πέτρες κτλ., πχ. απ' το μουσείο στο Σύνταγμα.
- Εύρεση πολεμοφόδιων, πχ. σπάσιμο πεζοδρομίων, μαρμάρων, δημιουργία ΑΚ κτλ.

- Κουβάλημα φαρμάκων.
- Προπαγάνδα και ενθάρρυνση πλήθους για συμμετοχή στις εχθροπραξίες.
- Κάθε βοηθητικό μέλος μπορεί να γίνει μέλος κάποιου απ του παραπάνω τμήματος ανάλογα με τις ανάγκες του κάθε τμήματος.
- Πολύ σημαντικό για τα βοηθητικά μέλη: απαγορεύεται αυστηρώς να δένουν μπουκάλια.

Ομάδα Ειδικών Επιθέσεων (ΟΕΕ) :

Η ομάδα ειδικών επιθέσεων θα έχει έναν ύπουλο ρόλο στις συγκρούσεις. Θα πραγματοποιεί επιθέσεις σε ανύποπτο χρόνο και θα εξαφανίζεται μέσα στο πλήθος. Θα είναι πλήρως καμουφλαρισμένη όπου δεν θα είναι δυνατή η αναγνώριση της από μπάτσους. Έτσι όταν οι ματάνες μπορεί να πραγματοποιήσουν μια επίθεση μέσα στο πλήθος και να κυνηγάνε την ομάδα σύγκρουσης τότε η ΟΕΕ θα μπορεί να κάνει ένα ύπουλο χτύπημα στα νότια της διμοιρίας, αποσπώντας της την προσοχή ή ακόμα καλύτερα τσακίζοντας τον τελευταίο ματα κάποιας διμοιρίας. Επίσης η ΟΕΕ είναι υπεύθυνη να αναλάβει τυχόν φασίστες που μπορεί να εμφανιστούν.

Δομή ΟΕΕ

- Μέγιστος αριθμός μελών ΟΕΕ, 6 άτομα. Τόσα είναι αρκετά, γιατί θα πρέπει να κινούνται γρήγορα και αθόρυβα.
- Επιλογή ομαδάρχη, ο οποίος θα έρχεται σε επαφή και επικοινωνία με αρχιμπαχάλους ή άλλους ομαδάρχες.
- Ειδικός εξοπλισμός που περιλαμβάνει πτυσσόμενα γκλοπ, χειρουργικά γάντια, ιατρικές μάσκες, καπέλο και γυαλιά.
- Αποπλάνηση εχθρού, με διάφορα χτυπήματα εκεί που δεν το περιμένει.
- Επικοινωνία με hit and run τμήμα της ΟΣ για προμήθεια εύφλεκτων ουσιών.
- Καμουφλάρισμα. Θα πρέπει τα μέλη της ομάδας να περάσουν τελείως απαρατήρητα μέσα στο πλήθος αλλά και προς την ζώνη επιχειρήσεων (operation area OA).
- Προεργασία συγκρούσεων. Θα ξεκινούν τις συγκρούσεις και όταν οι ματάνες απαντούν θα φαίνεται ότι χτυπάνε τον απλό κόσμο.

Ομαδάρχης

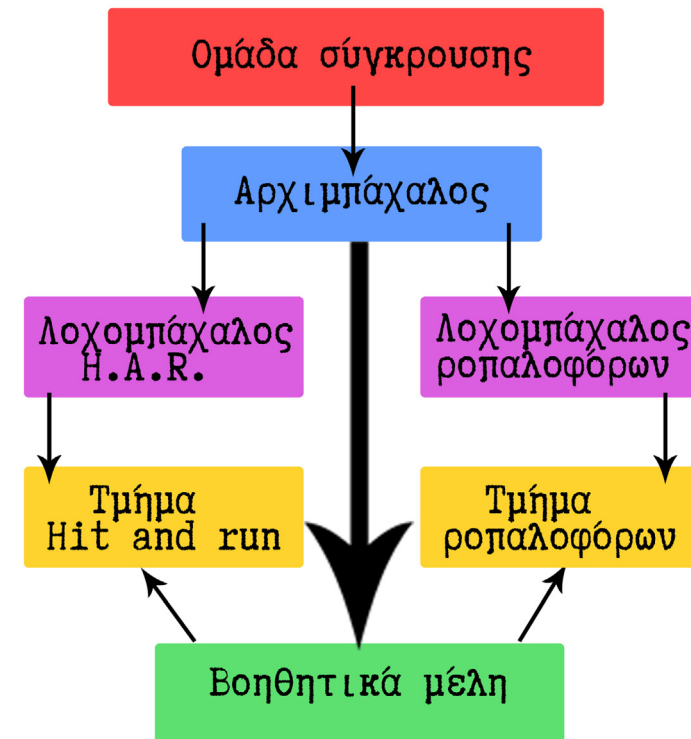
- Επικοινωνία με άλλους ομαδάρχες ή αρχιμπαχάλους.
- Ορίζει την επίθεση ή την οπισθοχώρηση.
- Αναλαμβάνει πλήρης δράση.
- Είναι υπεύθυνος αποτυχίας.

Μέλη ομάδας

- Άριστη φυσική κατάσταση.
- Εμπειρία πάνω από 5 συγκρούσεις.
- Προσανατολισμός μέσα στο πλήθος.

Διάγραμμα Οργάνωσης Ομάδας

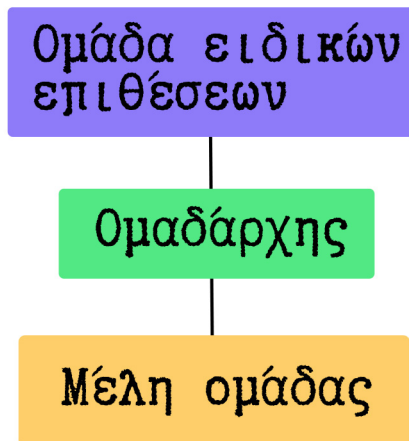
Ομάδα Σύγκρουσης

Τυπικός εξοπλισμός Η.Α.Ρ τμήματος

Τυπικός εξοπλισμός τμήματος
ροπαλοφόρων

Ομάδα ειδικών επιθέσεων

Τυπικό παράδειγμα πως θα μπορούσε να ήταν μια Ο.Ε.Ε.

Προετοιμασία - εκπαίδευση ομάδας

Αφού υποθέσουμε ότι ομάδα αποτελείται από τα άτομα τα οποία περιγράψαμε πιο πάνω, τότε η δουλειά για να δέσει η ομάδα δεν θα είναι δύσκολη.

Πρώτα απ όλα η ομάδα θα πρέπει να βρει ένα μέρος ώστε να κάνει ομαδικές προπονήσεις. Εάν και ένα ενιαίο μέρος ώστε να κάνουν πολλές ομάδες προπόνηση, θα ήταν το ιδανικό.

Αυτές οι προπονήσεις θα αφορούν:

- Τον συγχρονισμό βηματισμού της ομάδας.
- Την επικοινωνία της ομάδας
- Προσομοίωση απεργίας.
- Προσομοίωση σύγκρουσης
- Προσομοίωση ανάκρισης*.
- Πολεμική διάταξη.
- Πρώτες βοήθειες.
- Ψυχραιμία.

Πιο αναλυτικά, η ομάδα θα πρέπει να έχει έναν ενιαίο βηματισμό, όπου και να πάει. Ο ενιαίος βηματισμός είναι αυτός που δένει και κάνει συμπαγή την ομάδα. Επίσης η ομάδα θα πρέπει να βρει 2 βηματισμούς, έναν για επίθεση και έναν για υποχώρηση. Με λίγες προπονήσεις οι βηματισμοί αυτοί θα καταχωρούνται υποσυνείδητα στον εγκέφαλο κάθε μέλους της ομάδας και έτσι όταν πρόκειται να γίνει κάπου επίθεση τότε η ομάδα θα χτυπάει μαζικά και όχι μεμονωμένα σαν άτομα.

Οι ματάδες έχουν 3 βηματισμούς: 180, 120 και 60 βήματα/λεπτό. Έτσι η ομάδα θα πρέπει να έχει (για αρχή) 170 β/λ για επίθεση, και 120 β/λ για υποχώρηση. Βέβαια μπορεί να γίνει και υπέρβαση και με σκληρή προπόνηση η ομάδα να φτάσει 200 βήματα/λεπτό ώστε να κάνει επίθεση, και τότε οι εχθροί θα βρεθούν σε πολύ δύσκολη θέση γιατί θα πρέπει να προσαρμοστούν στα νέα δεδομένα και αυτό θα τους πάρει πολύ καιρό.

Επικοινωνία.

Αυτό είναι το πιο κρίσιμο κομμάτι της ομάδας. Χωρίς επικοινωνία δεν μπορεί να γίνει τίποτα. Ένα πλεονέκτημα του εχθρού είναι η επικοινωνία. Η επικοινωνία στο πεδίο των συγκρούσεων είναι εξαιρετικά δύσκολη. Η ομιλία δε φτάνει, γιατί πρώτον υπάρχουν πολύ δυνατοί ήχοι στο πεδίο των επιχειρήσεων και, δεύτερον, όταν φοράς αντιασφυξιγόνα μάσκα, ομιλία και ακοή δεν υπάρχουν. Πολλοί προτείνουν να έχουν hands free μέσα στις μάσκες ή γουοκι-τόκι. Θεωρώ πως αυτή η σκέψη δεν είναι σωστή για κάποιους

λόγους, οι οποίοι είναι : οικονομική δυσχέρεια, δυσκολία στην εγκατάσταση μέσα στην μάσκα, βάρος, αστοχία υλικού στο πεδίο των συγκρούσεων, παρεμβολές συχνοτήτων, μη ομαδικός συγχρονισμός κτλ. Οπότε θα πρέπει να βρεθεί ένας πιο εύκολος τρόπος και χωρίς να επιφέρει οικονομική επιβάρυνση στα μέλη της ομάδας. Πρώτα απ όλα θα πρέπει να γίνουν κάποιες συμβάσεις στην επικοινωνία των μελών της ομάδας μέσω των χειρών. Ένα παράδειγμα που χρησιμοποιούν οι ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας για κοντινές μάχες απεικονίζεται στην απέναντι σελίδα.

Βέβαια μπορείτε να τροποποιήσετε μερικές κινήσεις ώστε να γίνουν πιο ρεαλιστικές στις συγκρούσεις. Όλα τα μέλη της ομάδας υποχρεούνται να αποστηθίσουν αυτές τις κινήσεις. Ειδικά ο αρχιμπάχαλος ή ο ομαδάρχης θα πρέπει να είναι άριστοι σε αυτές τις κινήσεις.

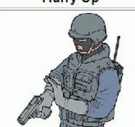
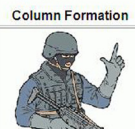
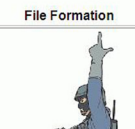
Ένας άλλος τρόπος επικοινωνίας χωρίς λόγια είναι τα λάβαρα. Τα λάβαρα και οι κινήσεις τους χρησιμοποιήθηκαν από αρχαίους και μη πολεμιστές, όταν ο ασύρματος δεν είχε εφευρεθεί. Η ιστορία έχει δείξει ότι αυτός ο τρόπος δούλεψε ικανοποιητικά.

Αυτός που θα κρατάει το λάβαρο θα είναι ο αρχιμπάχαλος και οι λοχομπάχαλοι. Η ομάδα θα πρέπει να βρει κινήσεις για το λάβαρο ώστε οι οποίες θα σημαίνουν:

- Επίθεση
- Υποχώρηση
- Θέση άμυνας
- Σύνταξη ομάδας

Θα πρέπει να γίνεται προσομοίωση απεργίας (σε ανοιχτούς χώρους, πχ βουνά) όπου τα μέλη της ομάδας θα πρέπει να αντέχουν μέσα στο πλήθος (σπρωξιές, αποφυγή κτλ). Επίσης κατά την διάρκεια των προσομοιώσεων θα πρέπει όλοι να δίνουν όλη τους την προσοχή στις υποδείξεις, είτε από τα λάβαρα, είτε από τα χέρια των συντονιστών τους. Οι προπονήσεις θα πρέπει να γίνονται σε προκαθορισμένα χρονικά σημεία και η συχνότητα τους δεν πρέπει να είναι λιγότερη από μια φορά την εβδομάδα.

Ταυτόχρονα με τις ομαδικές προπονήσεις μπορούν να γίνουν και ατομικές. Βέβαια στις ατομικές προπονήσεις θα πρέπει οι καταλήψεις να βοηθήσουν προσφέροντας τον χώρο τους. Έτσι δεν χρειάζεται να σπαταλούνται λεφτά σε σχολές πολεμικών τεχνών. Μπορούν άνετα να υλοποιηθούν σε καταλήψεις, και ευτυχώς ο «χώρος» έχει πολλά άτομα που ασχολούνται ή διδάσκουν πολεμικές τέχνες. Η ομάδα θα προπονείται και σε διατάξεις πολέμου, με την διάταξη «φάλαγγα» να έχει τη μεγαλύτερη προτεραιότητα. Οι διατάξεις μπορούν να είναι και ίδιες με των MAT.

Standardized Hand Signals For Close Range Engagement (C.R.E.) Operations				
				
One	Two	Three	Four	Five
				
Six	Seven	Eight	Nine	Ten
				
You	Me	Come	Listen or I Hear	Watch or I See
				
Hurry Up	Stop	Freeze	Cover This Area	Go Here or Move Up
				
Enemy	Hostage	Sniper	Dog	Cell Leader
				
Column Formation	File Formation	Line Abreast Formation	Wedge Formation	Rally Point
				
Pistol	Rifle	Shotgun	Ammunition	Vehicle
				
I Understand	I Don't Understand	Crouch or Go Prone	Breach(er)	Gas
				

Ένας σημαντικός παράγοντας στις συγκρούσεις είναι και το θέμα της ψυχραιμίας. Πολλές φορές όλοι πανικοβαλλόμαστε. Ειδικά όταν βλέπεις τους ματάνες να έρχονται κατά πάνω σου με φόρα, η όταν υπάρχουν δυνατοί κρότοι στο πεδίο των συγκρούσεων. Άνθρωποι είμαστε, λογικό είναι να φοβόμαστε, αλλά δεν πρέπει να αφήσουμε το φόβο να καλύψει την επιθυμία για σύγκρουση. Πολλές φορές δεν ξέρεις την έκβαση της σύγκρουσης, οπότε δεν πρέπει να εγκαταλείψεις νωρίς. Πρέπει πάντα να κρατάμε την ψυχραιμία μας (όσο μπορούμε) και να φέρουμε εις πέρας τον στόχο που θέσαμε. Ένας λόγος που οι ειδικές δυνάμεις του στρατού ή της αστυνομίας φέρουν με επιτυχία κάποια αποστολή σε εχθρικό έδαφος, είναι ότι είναι πολύ συγκεντρωμένοι στο σκοπό τους και δεν νοείται γι' αυτούς να κάνουν ούτε βήμα πίσω. Μόνο εάν δεν γίνεται αλλιώς. Πάντα προχωρούν με ταχύτητα και διεισδύουν στις εχθρικές γραμμές, όπως κάνουν και οι ματάνες.

Επίσης πολύ σημαντικό είναι να υπάρξει και κάποιος ψυχολόγος. Γιατί μετά από κάποιες δύσκολες καταστάσεις, μένουν κάποια τραύματα. Όχι απαραίτητα σοβαρά. Οπότε ένας ψυχολόγος θα ήταν χρήσιμος. Τα ναρκωτικά δεν είναι λύση για επούλωση τραυμάτων.

*Προσομοίωση ανάκρισης

Πέρα απ το σωματικό πόνο υπάρχει και ο ψυχολογικός πόνος. Έτσι τα μέλη κάποιας ομάδας να μην πρέπει να αντέξουν στον σωματικό πόνο αλλά πρέπει να αντέξουν και στον ψυχολογικό. Εδώ θα γίνει αναφορά στις πρακτικές της CIA για την πλύση εγκεφάλου.

...Τα βασανιστήρια φυσικά απαγορεύονται από το διεθνές δίκαιο αλλά όχι ο ψυχολογικός εξαναγκασμός. Οποσδήποτε πολλά μπορούν να επιτευχθούν σε ένα 48ωρο, εάν γίνει η ανάκριση σωστά. Κατ'αρχήν ο κρατούμενος μένει με δεμένα μάτια και σύρεται στο χώρο της ανάκρισης έτσι ακόμα και αν βρίσκεται σε κοντινό σημείο. Η χρήση του ορού της αλήθειας δεν απαγορεύεται αυστηρά από το διεθνές δίκαιο αλλά εξίσου αποτελεσματικό είναι και η χορήγηση ενός υποκατάστατου αφήνοντάς τον βέβαια να πιστεύει ότι πρόκειται για τον ορό της αλήθειας. Οι κρατούμενοι συνήθως στοιβάζονται σε ένα μικρό κελί που φωτίζεται ολόγυρα από έντονα φώτα ενώ η μουσική παίζει στη διαπασών από στα μεγάφωνα. Τα κελιά είναι συνήθως κρύα και υγρά.

Τέτοιες συνθήκες απομακρύνουν κατάλληλα τη λογική σκέψη από το κρατούμενο. Οι κρατούμενοι δεν έχουν τακτικές ώρες διατροφής και ύπνου έτσι ώστε να διαταραχθεί το βιολογικό τους ρολόι.

Στη συνέχεια μέρος της ανάκρισης προβλέπει να τους λένε συνεχώς ψέματα ότι οι συγγενείς και οι φίλοι τους ζητούν να συνεργαστούν. Πρέπει να γίνει σαφές στο κρατούμενο ότι αν μιλήσουν θα τους βοηθήσει ώστε να βελτιωθούν κάποιες απ' αυτές τις συνθήκες.

Μόλις ο κρατούμενος αρχίσει να συνεργάζεται τότε αρχίζει να οικοδομείται σιγά- σιγά η αποκατάσταση του αισθήματος του εαυτού του στο οποίο βεβαίως κεντρική θέση θα πρέπει να κατέχει η «θετική» εικόνα του ανακριτή. Ο στόχος λοιπόν είναι να δημιουργηθεί το σύνδρομο της Στοκχόλμης όπου ο κρατούμενος αναγνωρίζει και γίνεται πιστός στον ανακριτή του. Η πλύση εγκεφάλου αποτελεί τη πολιτική κατήχηση και την ιδεολογική προσαρμογή των κρατουμένων με σκοπό την αλλαγή των πεποιθήσεών τους. Έχει χρησιμοποιηθεί σε κρατούμενους πολίτες και αξιωματικούς αποσκοπώντας στο να γίνουν προδότες.

Υπάρχουν τρεις φάσεις που ακολουθούνται:

- Φάση 1 – δημιουργείται χαοτική κατάσταση, προκαλείται δυσπιστία και αναταραχή στον κρατούμενο
- Φάση 2 – εκριζώνεται η ατομικότητα, η ελεύθερη βούληση και η δημιουργικότητα
- Φάση 3- εμψύεται η ξένη ιδεολογία και η σθεναρή άποψη να ξαναδημιουργηθούν οι πεποιθήσεις.

Η πλύση εγκεφάλου στηρίζεται στη θεωρία ότι κάθε άνθρωπος έχει τα όρια αντοχής του. Άνθρωποι που έχουν υποστεί πλύση εγκεφάλου σαφώς και δεν το συνειδητοποιούν και συνήθως το αρνούνται κατηγορηματικά. Στη καλύτερη περίπτωση, παραδέχονται ότι «έχουν δει το φως» κατά κάποιο θαυματουργικό τρόπο. Ο παραλληλισμός με το «θαύμα» είναι ο πλέον κατάλληλος και δόκιμος καθώς η αντίληψη της «μεταμόρφωσης» σε κάποιες θρησκείες είναι κατά κάποιο τρόπο μια διαδικασία πλύσης εγκεφάλου. Παρόμοιες τεχνικές χρησιμοποιούνται από εκπαιδευτές προσωπικού σε λειτουργίες εκπαίδευσης.

Η στρατιωτική και αστυνομική εκπαίδευση είναι, ως έναν βαθμό, μια μορφή πλύσης εγκεφάλου. Επίσης πολλά προγράμματα διάιτας χρησιμοποιούν τεχνικές πλύσης εγκεφάλου. Η επαναλαμβανόμενη μουσική είναι ο γρηγορότερος τρόπος ώστε να προκληθεί μια κατάσταση alpha (κατάσταση αλλοιωμένης συνειδησης κατά τη οποία οι άνθρωποι είναι 25 φορές πιο δεκτικοί και ευάλωτοι). Δεν υπάρχει ανάγκη για υποσυνείδητα μηνύματα, μόνο ένας ρυθμός κοντά στο χτύπο της ανθρώπινης καρδιάς, από 45 με 72 χτύπους το λεπτό. Οι άνθρωποι είναι πιο ευάλωτοι στη πλύση εγκεφάλου όταν είναι αποκομμένοι από τον έξω κόσμο, όταν πρέπει να χρησιμοποιήσουν την τουαλέτα ενώ αυτό είναι απαγορευμένο και όταν στερούνται τροφής, ύπνου, φαρμάκων, καπνού και καφεΐνης. Κατά τη διάρκεια της πλύσης εγκεφάλου ο τόνος της ανθρώπινης αλληλεπίδρασης πρέπει να είναι εξαιρετικά σοβαρός. Το χιούμορ επιτρέπεται σε εξαιρετικές περιπτώσεις στη Φάση 3. Η CIA έχει κάνει πειράματα σχετικά με τη πλύση εγκεφάλου. Υποστηρίζεται λοιπόν ότι τα αποτελέσματα της πλύσης εγκεφάλου είναι πρόσκαιρα. Η τέχνη της πλύσης εγκεφάλου δεν έχει τελειοποιηθεί στο βαθμό που να παράγει αλλαγή συμπεριφοράς απαρένγκλιτη για μια ολόκληρη ζωή. Νομικά η πλύση εγκεφάλου υφίσταται στο δίκαιο.

Οι προϋποθέσεις λοιπόν για μια αποτελεσματική πλύση εγκεφάλου είναι:

- Απομόνωση
- Έλεγχος της ενημέρωσης
- Εξασθένηση
- Εξευτελισμός
- Πειθαρχία και φόβος
- Άσκηση πίεσης στο οικογενειακό περιβάλλον του κρατουμένου
- Απόρριψη των προηγούμενων αξιών

Οπότε τα μέλη της ομάδας θα πρέπει να γνωρίζουν τις μεθόδους της ανάκρισης αλλά και πως μπορούν αντέξουν στην ανάκριση.

Στρατηγική

Μέρες πριν γίνουν οι συγκρούσεις η κάθε ομάδα θα πρέπει να καθορίσει γραπτά το ποιος είναι ο ακριβής στόχος και σκοπός της ομάδας την ημέρα των συγκρούσεων.

Τα φαινόμενα «βλέπω έναν ματά και τον καίω», «βλέπω έναν φασίστα και απομακρύνομαι απ την ομάδα», «ρίχνω μολότοφ σε έναν άκυρο ματά», «ασχολούμαι με τον κάθε τυχαίο στην πορεία», πρέπει να εκλείψουν.

Θα γίνεται ακριβής υλοποίηση του σχεδίου. Τίποτα δεν πρέπει να αποσπάσει την προσοχή απ τα μέλη της ομάδας. Για κανέναν λόγο η ομάδα δεν πρέπει να διαλυθεί ή να βγει εκτός σχεδίου. Αφού η ομάδα καθορίσει τους στόχους της, τότε μια μέρα πριν απ την σύγκρουση, όσες ομάδες επιθυμούν, θα πρέπει να κάνουν ένα πολεμικό συμβούλιο ώστε να καθοριστούν μαζικά χτυπήματα ή κάποιες βελτιώσεις στο γενικότερο επιχειρησιακό πλάνο (αυτό αφορά και το υλικό μέρος).

Το πολεμικό συμβούλιο θα πρέπει να καθορίσει την ζώνη υπευθυνότητας AOR (Area of Responsibility) της κάθε ομάδας. Το AOR αποτελείται από:

- την περιοχή των επιχειρήσεων OA (Operation Area)
- την ζώνη σύγκρουσης BZ (Battle zone)
- της ζώνες άμυνας DZ (Defense zone)

OA: Η περιοχή των επιχειρήσεων θα καθορίζεται ως το μέρος στο οποίο θα γίνουν οι συγκρούσεις. Πχ. πλατεία Συντάγματος, Εξάρχεια.

BZ: Στις ζώνες σύγκρουσης θα καθορίζονται επακριβώς τα σημεία στα οποία θα λάβουν μέρος οι συγκρούσεις. Πχ Εξάρχεια πλατεία, Εξάρχεια Μπουμπουλίνας κτλ.

DZ: Ως ζώνες άμυνας θα καθορίζονται τα σημεία στα οποία θα έχουν τοποθετηθεί οδοφράγματα και θα τα φρουρούν ομάδες σύγκρουσης ροπαλοφόρων, ώστε όταν το h.a.r. τμήμα εξαπολύσει κάποια επίθεση, τότε θα μπορεί να γυρνάει στην ζώνη άμυνας είτε γι' ανεφοδιασμό, πρώτες βοήθειες, ξεκούραση κτλ.

Στη ζώνη άμυνας θα πρέπει να καταφθάνουν πολεμοφόδια από τα βοηθητικά μέλη της ομάδας. Η αμυντική ζώνη θα πρέπει να είναι το τελευταίο σημείο που πρέπει να σπάσουν οι ματάδες. Οπότε θα πρέπει να οχυρωθεί και να φρουρείται καλά.

Επιθέσεις

Η ορολογία των επιθέσεων είναι στα αγγλικά, όπως ακριβώς αναφέρονται και σε έντυπα διεξαγωγής σύγχρονου πολέμου. Η κάθε ομάδα έχει 2 επιλογές επιθέσεων:

- **Attack to Destroy:** εκεί που γίνεται επίθεση για καταστροφή στόχων - κλειδιά, παράδειγμα για καταστροφή της αύρας. Ένα τέτοιο γεγονός θα μείωνε αρκετά το ηθικό του εχθρού και θα ενίσχυε σημαντικά την θέληση για σύγκρουση, ακόμα και σε απλό κόσμο. Δεν έχει σημασία το μέγεθος του χτυπήματος όσο η σημαντικότητα του στόχου.

- **Attack to Seize:** εκεί που πρέπει να γίνουν επιθέσεις που θα μας ωφελήσουν χωροταξικά. Κυρίως θα πρέπει να κερδίζεται έδαφος και ο εχθρός να κάνει όσα γίνεται βήματα πίσω. Έτσι έχουμε υπό έλεγχο κάποιο συγκεκριμένο χώρο. Σε αυτό το σημείο θα πρέπει να εξεταστεί πολύ καλά ποιο ακριβώς σημείο θέλουμε να πάρουμε υπό τον έλεγχο μας και που θα μας ωφελήσει στρατηγικά.

Σχεδιασμός Επιθέσεων

- Επιλογή αντικειμένου ή υποκειμένου στο οποίο θα πραγματοποιηθεί η επίθεση
- Ανάπτυξη σχεδίου αφού έχουμε λάβει υπόψη όλα τα στοιχεία του εχθρού
- Σχεδιασμός φυγής
- Σχεδιασμός b-plan

Στόχοι επιθέσεων:

- Στράγγισμα του εχθρικού προσωπικού ή πόρων.
- Καθοδηγήσεις εξαγριωμένων διαδηλωτών στις θέσεις του εχθρού.
- Καταστροφή εχθρικών δομών.

Άμυνα

Στον σύγχρονο πόλεμο ή και στον ανταρτοπόλεμο υπάρχουν 3 βασικές μορφές άμυνας:

Defense to Destroy: αφορά την ανάπτυξη άμυνας που θα καταστρέφει κάθε εχθρική επίθεση τη στιγμή που κάποια άλλη ομάδα πραγματοποιεί επίθεση σε κάποιο στόχο, κοινώς θα προστατεύει την άλλη ομάδα.

Defense to Preserve: αφορά την στατική άμυνα με την οποία θα προστατεύονται σημαντικοί χώροι, ώστε να μην πέσουν στα χέρια του εχθρού, ή για να καθυστερηθεί ο εχθρός.

Επίσης θα χρησιμοποιείται για:

- Διατήρηση συγκρουσιακής δύναμης για μελλοντικές επιθέσεις.
- Όταν ο εχθρός έχει αριθμητική υπεροχή.

Defense to Deny: θα χρησιμοποιείται ως άρνηση στον εχθρό να καταλάβει μια περιοχή ώστε να την χρησιμοποιήσει προς όφελος του.

«Η επανάσταση δεν είναι ένα μωρουδίστικο παιχνίδι, ούτε μια ακαδημαϊκή συζήτηση όπου συγκρούονται μονάχα οι ματαιοδοξίες, μα ούτε μια λογοτεχνική αντιμαχία όπου χύνεται μόνο μελάνι. Η επανάσταση είναι ο πόλεμος, και όποιος λέει πόλεμος λέει καταστροφή ανθρώπων και πραγμάτων. Είναι χωρίς αμφιβολία ενοχλητικό για την ανθρωπότητα που αυτή δεν μπόρεσε ακόμη να εφεύρει ένα ειρηνικό τρόπο προσόδου, αλλά μέχρι αυτή τη στιγμή κάθε καινούριο πράγμα στην ιστορία ήλθε πραγματικά σε πέρας μονάχα αφού τον βαφτίστηκε μέσα στο αίμα.»

Μ. Μπακούνιν

3. Frontline

Μια ομάδα μόνη της δεν μπορεί να κάνει επανάσταση. Πρέπει οπωσδήποτε να έρθει σε επαφή με άλλες ομάδες που έχουν κοινό όραμα. Γι αυτό γεννιέται ανάγκη συγκρότησης ενιαίου επαναστατικού μετώπου, ώστε να δημιουργήσουμε την εμπροσθοφυλακή (front-line) μας.

Η αντιμετώπιση εχθρικών στρατών απαιτεί συγκροτημένο σώμα άμυνας από τους προλετάριους. Και αφού εξετάσαμε την δημιουργία – ύπαρξη ολιγομελών ομάδων σύγκρουσης από τους προλετάριους, ήρθε η ώρα να εξετάσουμε μια ένωση αυτών των ομάδων με μια κεντρική δομή.

Η δημιουργία εμπροσθοφυλακής είναι η αρχή για μελλοντική δημιουργία ένοπλου προλεταριακού στρατού. Βέβαια οι συνθήκες μιλιταριστικού πολέμου είναι πολύ διαφορετικές. Το χτίσιμο γεφυρών ανάμεσα σε ομάδες σύγκρουσης είναι μια διαδικασία στην οποία θα πρέπει να δοθεί ιδιαίτερη προσοχή, αλλά και μεγάλη ώθηση, ώστε να πετύχουμε μια ουσιαστική ένωση. Το πρώτο βήμα είναι να δημιουργηθεί ένα Πολεμικό Συμβούλιο. Σε αυτό το συμβούλιο θα μετέχουν σταθερά μέλη ώστε να αποφύγουμε πιθανή διείσδυση της ασφαλείας. Τα μέλη αυτά θα είναι άτομα από κάθε ομάδα. Καινούρια μέλη θα εξετάζονται προσεχτικά και αφού έχουν αποδείξει ότι όντως ανήκουν σε ομάδα σύγκρουσης.

- Το Πολεμικό Συμβούλιο θα πρέπει να λαμβάνει πρώτα απ' όλα τις προτάσεις, τους προβληματισμούς και την πρόοδο κάθε ομάδας.
- Το Π.Σ. θα πρέπει να δημιουργήσει ένα σώμα κατασκόπων.
- Το Π.Σ. θα πρέπει να ιδρύσει ένα ταμείο οικονομικής βοήθειας για τις ανάγκες των ομάδων.
- Το Π.Σ. θα πρέπει να δημιουργήσει ένα συμβουλευτικό σώμα.
- Άσχετα από τους στόχους της κάθε ομάδας πριν από κάποια σύγκρουση, το Π.Σ. θα πρέπει να οργανώσει ένα γενικό στόχο.
- Το Π.Σ. θα ορίζει το Α.Ο.Ρ της κάθε ομάδας.
- Η επικοινωνία εξωτερικών υποκειμένων με το Π.Σ. θα γίνονται μέσω ενός σώματος που θα δημιουργήσει το Π.Σ. μόνο γι αυτό το λόγο.
- Το Π.Σ. θα πρέπει να κάνει εκτίμηση των καταστάσεων.
- Το Π.Σ. μετά από κάθε μαζική σύγκρουση θα εκδίδει ένα κείμενο στο οποίο θα γίνεται αναφορά στον αριθμό των πολεμοφοδίων που καταναλώθηκαν, στο νούμερο των μελών που χρησιμοποιήθηκε,

στα μέλη που τραυματίστηκαν, στα μέλη που προσήχθησαν ή συνελήφθησαν.

- Σε περίπτωση αποτυχίας ή μη ολοκλήρωση κάποιου σχεδίου, το Π.Σ θα πρέπει να αναφέρει τα λάθη που έγιναν.
- Το Π.Σ θα είναι σε θέση να καλέσει όλες τις ομάδες να συμμετέχουν σε κάποια περιφρούρηση κάποιου αντικειμένου ή κάποιων υποκειμένων.
- Το πολεμικό συμβούλιο θα γίνεται το ελάχιστο μια φορά τον μήνα.

Ταμείο οικονομικής βοήθειας

Στο δύσκολο καιρό που ζούμε είναι δύσκολο για πολλούς συντρόφους να έχουν πρόσβαση σε πολεμοφόδια. Έτσι αφού υστερούμε σε εξοπλισμό, είναι εύκολο να γίνει κατανοητό ότι δυσχεραίνεται η θέση όλων, αφού τα χτυπήματα στον εχθρό δεν έχουν την ένταση που θα έπρεπε να έχουν. Οι ομάδες σύγκρουσης έχουν ανάγκη χρήματα ώστε να πραγματοποιήσουν τις επιχειρήσεις που θα θέσει το Π.Σ. Έτσι είναι απαραίτητο να δημιουργηθεί ένα ταμείο οικονομικής βοήθειας.

Το ταμείο θα είναι υπεύθυνο για την εύρεση χρημάτων, όπως στο να διοργανώνει συναυλίες, πάρτι, να ζητά δωρεές κτλ. Βέβαια, υπάρχει και ο παράνομος τρόπος, όπως κάποια ληστεία, αλλά μια τέτοια κίνηση θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο όλο το Π.Σ.

Το ταμείο οικονομικής βοήθειας θα πρέπει να εκδίδει μια μηνιαία αναφορά στο Π.Σ. στην οποία θα αναφέρεται η εκάστοτε οικονομική κατάσταση.

Τα άτομα του ταμείου δεν θα έχουν άμεση επαφή με το Π.Σ. Έπειτα από κάποια εσωτερική συνέλευση θα πρέπει να οριστεί το άτομο του ταμείου που θα επικοινωνεί με το Π.Σ. Το ταμείο οικονομικής βοήθειας δεν μπορεί να δίνει χρήματα σε κάποιο εξωτερικό σύνδεσμο, παρά μόνο στο πολεμικό συμβούλιο.

Εξωτερικό σώμα επικοινωνίας

Το σώμα αυτό δεν πρέπει να υπερβαίνει τα 5 μέλη. Ο ρόλος του είναι να λαμβάνει ερωτήσεις από τρίτους που αφορούν το Π.Σ., και να τις μεταφέρει σε αυτό, πχ., σαν μια μορφή γραμματείας του Π.Σ. Έτσι προστατεύεται το Π.Σ από τρίτους. Ένα ανοιχτό κάλεσμα θα ήταν ιδιαίτερα επικίνδυνο. Ένα ανοιχτό κάλεσμα θα ήταν αναγκαίο μόνο εάν οι κοινωνικές συνθήκες το επιβάλουν.

Επίσης, ολιγάριθμες ομάδες ή άτομα που θέλουν να συγκρουστούν οργανωμένα, θα πρέπει να ενημερώνουν το εξωτερικό σώμα επικοινωνίας, ώστε το Π.Σ. να ορίζει κάποια αρμοδιότητα σε αυτούς, αλλά και για να επανεξετάζεται κάποιο σχέδιο με βάση την αύξηση του ανθρωπίνου δυναμικού.

Κατασκοπεία

Η πρώτη γραμμή άμυνας είναι η κατασκοπεία. Δεν υπάρχει στρατός, αστυνομία ακόμα και εταιρίες που να μην έχουν κατάσκοπους. Ο σχεδιασμός επιτυχημένων μελλοντικών κινήσεων οφείλεται στην σωστή επεξεργασία των δεδομένων που έρχονται από την κατασκοπεία (εκτίμηση καταστάσεων). Οι αναφορές απ την κατασκοπεία θα λαμβάνονται σοβαρά υπόψη απ το πολεμικό συμβούλιο.

Ο ρόλος των κατασκόπων :

- Έπειτα από κάποια υποψία μέλους κάποιας ομάδας, ότι αυτός παρακολουθείται, η κατασκοπεία θα πρέπει να το εξακριβώνει.
- Θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη σχόλια, φήμες, ή γενικά για ό,τι λέγεται και έχει σχέση με το Π.Σ.
- Θα πρέπει να εξασφαλίζονται επαφές με τη μαύρη αγορά για προμήθειες μέσων μεταφοράς, μικρο-κάμερες, βιονικά αυτιά, κ.α.
- Θα πρέπει να πραγματοποιείται εξακρίβωση για το εάν κάποια νέα μέλη που θέλουν να εισέλθουν στο Π.Σ είναι όντως σύντροφοι.
- Θα πρέπει να δημιουργούνται λίστες με τα στοιχεία του εχθρού.
- Θα πρέπει να είναι η βασική προπαγανδιστική φωνή του Π.Σ.

Το σώμα των κατασκόπων δεν θα πρέπει να ξεπερνάει τα 15 άτομα. Στο σώμα αυτό θα πρέπει να ανήκουν άτομα που να μην έχουν άμεση σχέση με τις ομάδες σύγκρουσης. Τα μέλη αυτού του σώματος θα πρέπει να έχουν πολλές διεισδύσεις σε πολλές κοινωνικές ομάδες, ακόμα και σε οπαδούς, ώστε μια μέρα πριν από κάποια σύγκρουση το Π.Σ. να έχει σαφή εικόνα για το μέγεθος των εχθροπραξιών και να το επεξεργαστεί κατάλληλα, ώστε να ορίσει την δύναμη βίας που θα ασκηθεί.

Επίσης η κατασκοπεία θα πρέπει να ενημερώνεται συχνά με τεχνικές αντικατασκοπεΐας. Πολύ υλικό υπάρχει στο διαδίκτυο, το οποίο ή το εκδίδουν μυστικές υπηρεσίες ή από κάπου έχει διαρρεύσει.

Εκτίμηση καταστάσεων

Για το Πολεμικό Συμβούλιο είναι πολύ σημαντικό να έχει μια πραγματική εικόνα για τον εχθρό ώστε να μπορέσει να αναπτύξει το κατάλληλο σχέδιο που θα αποφέρει τη μέγιστη ζημιά στον εχθρό, αλλά και την μέγιστη ασφάλεια στον επιτιθέμενο. Μια λάθος εκτίμηση θα μπορούσε να φέρει πολλές συλλήψεις. Οπότε είναι σημαντικό οι εκτιμήσεις να είναι όσο γίνεται πιο σαφείς, αντικειμενικές, πλήρεις και γραπτές! Καμιά εκτίμηση δεν θα είναι προφορική. Όλες αυστηρώς θα είναι γραπτές.

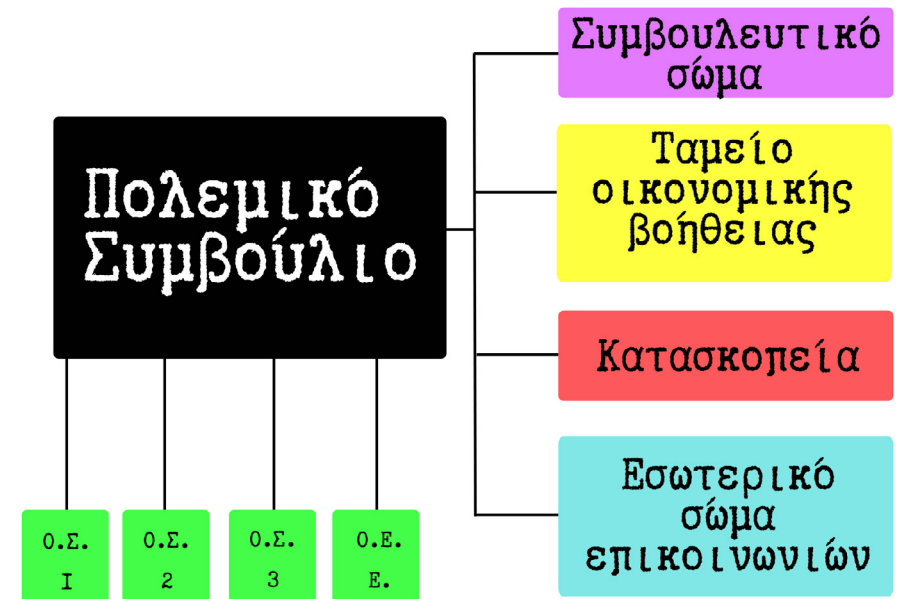
Η εκτίμηση καταστάσεων θα πρέπει να γίνεται ως εξής :

1. Θα καταγράφεται ο στόχος.
2. Θα γίνεται γραπτή κατάσταση και προετοιμασία μάχης στην οποία θα περιλαμβάνονται : (α) Ο αριθμός του εχθρικού προσωπικού, η κατάσταση του εχθρού, ο ανεφοδιασμός του εχθρού, η ώρα, ο καιρός, τα μέσα που έχει στην διάθεση του για την επίθεση ο επιτιθέμενος. (b) Η ικανότητα εχθρού, τι είναι ικανός ο εχθρός να κάνει ώστε να αποτρέψει την επίθεση. (c) Η ικανότητα που έχουμε εμείς για να φέρουμε εις πέρας την αποστολή.
3. Θα γίνεται ανάλυση της επιθετικής προετοιμασίας: ηθικό, πολεμοφόδια, αριθμός μελών.
4. Θα γίνεται σύγκριση και αναφορά των πλεονεκτημάτων και των μειονεκτημάτων μας.
5. Θα βγαίνει συμπερασματικά η απόφαση.

Η πηγή για την εκτίμηση των καταστάσεων πρώτα απ' όλα θα πρέπει να είναι η κατασκοπεία. Θα μπορούσαν βέβαια να ήταν κάποια άλλα διάφορα άτομα, αποκλειστικά έμπιστα, σε αυτή τη θέση, αλλά σίγουρα όχι άτομα που υπερβάλουν ή είναι χρήστες κάποιας ουσίας.

Συμβουλευτικό σώμα : Σε αυτό το σώμα μπορούν να είναι μέλη σύντροφοι που έχουν μεγάλη εμπειρία στον αντί κρατικό αγώνα και βλέπουν με θετικό μάτι τις συγκρούσεις, όπως και σύντροφοι με μεγάλη επιρροή στον Α/Α χώρο. Ο αριθμός αυτών των συντρόφων πρέπει να μην υπερβαίνει τα 10 άτομα. Όλοι οι σύντροφοι αυτού του σώματος θα παίρνουν μέρος στο Π.Σ.

Οργανόγραμμα frontline - εμπροσθοφυλακής

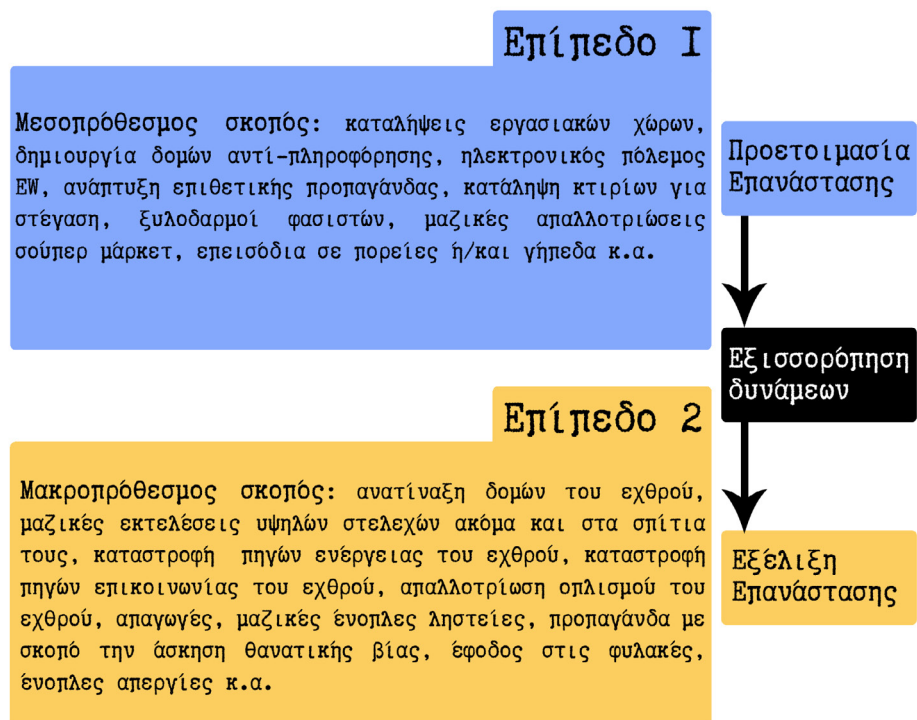

Υψηλή στρατηγική Πολεμικού Συμβουλίου

Αφού χαρτογραφήσαμε την δομή του Πολεμικού Συμβουλίου και την λειτουργία του, τώρα θα πρέπει να εξετάσουμε τις στρατηγικές που θα πρέπει να θέσει το Π.Σ. Έτσι θα εξετάσουμε τους άξονες με τους οποίους θα πρέπει να κινείται το Π.Σ.

Μπορεί ο στόχος του βιβλίου να είναι τα μπάχαλα, αλλά ο τελικός σκοπός είναι η βίαιη επανάσταση.

Αρχικά ας χωρίσουμε τον σκοπό σε 2 επίπεδα. Το επίπεδο του μεσοπρόθεσμου και το επίπεδο του μακροπρόθεσμου. Επίσης εισάγουμε και ένα ενδιάμεσο επίπεδο αυτό της εξισορρόπησης δυνάμεων.

(Προς το παρόν αναφορά θα γίνει μόνο στο πρώτο επίπεδο. Η εξισορρόπηση δυνάμεων είναι η κεντρική ιδέα του βιβλίου. Όσον αφορά το 2ο επίπεδο θα ακολουθήσει στο μέλλον σχετικό βιβλίο.)

Έχει παρατηρηθεί ότι σύγχυση των επιπέδων και η δράση συντρόφων στο 2ο επίπεδο, μη έχοντας πραγματοποιηθεί η εξισορρόπηση δυνάμεων, μόνο αρνητικά έχει λειτουργήσει για το κίνημα. Παραδείγματος χάρη, σύντροφοι που δρουν στο 2ο επίπεδο, δηλαδή στο ένοπλο, δεν έχουν την μαζική επιθετική υποστήριξη συντρόφων που δρουν στο 1ο επίπεδο. Και αυτό έχει οδηγήσει κατά καιρούς σε φυλακίσεις, ως και εκτελέσεις συντρόφων.

Εάν και ξεφεύγω από το στόχο του βιβλίου, μια παρατήρηση δικιά μου θα ήταν να πραγματοποιηθεί πρώτα η τελειοποίηση του πρώτου επιπέδου ώστε να φτάσουμε στην εξισορρόπηση δυνάμεων με τον εχθρό, και μετά μια γενική επίθεση.

Οι βασικοί πυλώνες της υψηλής στρατηγικής που πρέπει να ακολουθεί το Π.Σ., είναι οι εξής :

1ον) επιβίωση, 2ον) ανάπτυξη – επέκταση, 3ον) κοινωνικές υπηρεσίες, 4ον) ειδικές υπηρεσίες, 5ον) προπαγάνδα

Πιο αναλυτικά:

1ον : Επιβίωση. Το Π.Σ. θα πρέπει να χαρτογραφήσει όλη την δομή του και καθώς να έχει ποσοτικά στοιχεία για το ποιοι το απαρτίζουν άμεσα, ή έμμεσα. Το Π.Σ. θα πρέπει να λαμβάνει αναφορές από τις ομάδες σύγκρουσης για την κατάσταση τους, εάν αντιμετωπίζουν κάποια προβλήματα πχ. Το Π.Σ. θα πρέπει να οργανώνει δράσεις ώστε να δυναμώνει ο ρόλος της ύπαρξης του. Το Π.Σ. θα πρέπει να έχει μια σαφή εικόνα όσον αφορά τα οικονομικά του και να κάνει έξυπνη διαχείρισή των οικονομικών.

2ον : Ανάπτυξη – επέκταση. Το Π.Σ. θα πρέπει συνεχώς να αυξάνει το δυναμικό των ομάδων σύγκρουσης, όπως και να οργανώνει καινούριες ομάδες από νέα μέλη. Η πολιτική του Π.Σ. θα πρέπει να είναι άκρως επεκτατική, καθώς μέλη του συμβουλίου πρέπει να ταξιδεύουν και σε άλλες πόλεις ώστε να οργανώνουν συντρόφους της επαρχίας και να χτίσουν γέφυρες με Π.Σ. άλλων πόλεων. Το Π.Σ. θα πρέπει να καταβάλει προσπάθειες ώστε κάθε πόλη εντός ελληνικής επικράτειας να αποκτήσει το δικό της Π.Σ., όπως επίσης και να γίνει εγκατάσταση δικτύου με εγκλείστους.

3ον : Κοινωνικές υπηρεσίες. Το κοινωνικό προφίλ του Π.Σ. θα είναι οι υπηρεσίες που θα πρέπει να προσφέρει ώστε να βοηθήσει όπως μπορεί στα κοινωνικά δρώμενα. Γενικά όπου υπάρχει η απειλή των ΜΑΤ για την κοινωνία, το Π.Σ. θα πρέπει να είναι εκεί, είτε για περιφρούρηση, είτε για απώθηση των ΜΑΤ. Βεβαίως η δράση μπορεί να επεκταθεί ώστε το Π.Σ. αυτοβούλως πχ. να κάνει κατάληψη σε κάποιο κτήριο ώστε να στεγαστούν άστεγοι.

4ον : Ειδικές υπηρεσίες. Ως ειδικές υπηρεσίες θα αναφέρονται διάφορες υπηρεσίες όπως κάλυψη συντρόφων με ένταλμα σύλληψης εις βάρος τους, ή όπως και κάποιο ανάλογο background που απαιτείται για φυγάδες, πχ. πλαστές ταυτότητες, πλαστές σφραγίδες, χτίσιμο γεφυρών με συντρόφους στο εξωτερικό ώστε να βγουν οι σύντροφοι από τη χώρα, ακόμη και με προστασία εάν χρειαστεί. Επίσης θα πρέπει να χτιστούν γέφυρες με ικανούς και έμπειρους δικηγόρους, γιατρούς και μηχανικούς οχημάτων.

Βεβαίως οι υπηρεσίες μπορεί να είναι πολλές, ανάλογα και με την περίπτωση. Αλλά πάντα το χτίσιμο γεφυρών με ανθρώπους εκτός Π.Σ. θα πρέπει να είναι διαρκής και επίμονη διαδικασία.

5ον : Προπαγάνδα. Ή αλλιώς ψυχολογικές επιχειρήσεις (PSYOP), με τις οποίες θα γίνεται προσπάθεια ηθικής εγκαθίδρυσης του Π.Σ. και των επιχειρήσεων του. Το κύριο πεδίο των επιχειρήσεων θα είναι οι επαναστατικοί κύκλοι ώστε να υπάρξει κλίμα επίθεσης προς το κράτος. Το δευτερεύον πεδίο θα είναι οι καταπιεζόμενες κοινωνικές ομάδες, στις οποίες ήδη υπάρχει δυσарέσκεια για το κράτος και είναι εύκολο να του επιτεθούν. Βέβαια, για τις ψυχολογικές επιχειρήσεις, δεν αρκεί αυτό το βιβλίο για να αναλυθούν, αλλά είναι πολύ σημαντικές, διότι είναι ο πυρήνας υποστήριξης των ομάδων κρούσης. Πολύ υλικό υπάρχει στο διαδίκτυο, και επίσης θα γίνει μια προσπάθεια κάποια στιγμή στο μέλλον για σύνταξη βιβλίου πάνω σε αυτό το άκρως σημαντικό θέμα.

Εν καιρώ ειρήνης

Εν καιρώ ειρήνης (όχι μαζικές συγκρούσεις σε γενικές απεργίες), το Π.Σ και όλες οι ομάδες σύγκρουσης που το απαρτίζουν θα πρέπει να οργανώνουν διάφορες δράσεις ώστε:

- Να στρατολογούν και να τεστάρουν νέα μέλη.
- Να αποκτήσουν όσο γίνεται περισσότερη εμπειρία σε συγκρούσεις.
- Να δοκιμάσουν διάφορα πυρομαχικά ή σχέδια πάνω στον εχθρό.

Η εμπειρία μπορεί να αποκτηθεί με πεσίσματα σε διμοιρίες στα Εξάρχεια, απαλλοτριώσεις σούπερ μάρκετ, επεισόδια με μπάτσους στα γήπεδα (όχι σε οπαδικές συγκρούσεις), κυνήγι και ξυλοδαρμό φασιστών, περιφρουρήσεις πορειών του αναρχικού χώρου ή κάποιων αντιφα οργανώσεων, εκδρομές.

Βεβαίως όλα τα παραπάνω ήδη γίνονται, αλλά όχι μαζικά οργανωμένα. Ένας μήνας με πολλές δράσεις θα κάλυπτε ακόμα και τους πιο θερμόαιμους συντρόφους και επίσης θα απομάκρυνε πολλούς από τα ναρκωτικά και θα «έδενε» πιο πολύ τα μέλη των ομάδων μεταξύ τους και τις ομάδες μεταξύ τους. Το Π.Σ θα αποκτούσε ένα γερό λόγο ύπαρξης και θα ενίσχυε συνεχώς τον ρόλο του. Παρακολουθώντας δράση, ή γενικά ότι κάτι κινείται, ολοένα και περισσότεροι θα θέλουν να έρχονται σε επαφή με το Π.Σ. ή να πάρουν μέρος σε ομάδες ή δράσεις.

Εδώ κάπου, εφιστώ και την ιδιαίτερη προσοχή, γιατί όταν μεγαλώσει η εμπροσθοφυλακή και το Πολεμικό Συμβούλιο, θα θέλουν και «άλλες ομάδες» να εισχωρήσουν, π.χ. το τμήμα ασφάλειας της αστυνομίας! (Η αποφυγή αυτής της εισχώρησης, όπως προαναφέρθηκε, θα είναι αρμοδιότητα του συμβουλίου κατασκοπείας.)

Κλείνοντας το κεφάλαιο αυτό, εάν αυτός ο αυτο - οργανωμένος οργανισμός πάρει σάρκα και οστά τότε έχουμε πετύχει να δημιουργήσουμε την εμπροσθοφυλακή. Έναν οργανισμό που ο καθένας θα έχει τον ρόλο του με την λιγότερη δυνατή χρήση κάποιας ιεραρχικής δομής.

Όλοι οι αρχιτέκτονες των πολέμων αναφέρουν πως η σωστή και αποτελεσματική χρήση βίας θέλει αναγκαστικά υλοποίηση κάποιας αυστηρής ιεραρχικής δομής. Εμείς βέβαια το αποφεύγουμε αυτό λόγο ιδεολογικών βλέψεων και αντιλήψεων. Και έτσι η λύση που προτείνω σε αυτό το βιβλίο είναι ο καθένας να καταλάβει το ρόλο του σε μια βίαιη, προ - επαναστατική διαδικασία με σχεδόν μηδενική ιεραρχική δομή.

Βέβαια όταν ο εχθρός καταλάβει ότι υπάρχει εμπροσθοφυλακή τότε θα πάρει και αυτός τα μέτρα του. Θα ζυγίσει τις καταστάσεις και θα βρει μια λύση ώστε να την εξουδετερώσει. Κυρίως από μέσα. Η εμπιστοσύνη ανάμεσα στα μέλη όλου του οργανισμού θα παίξει καθοριστικό ρόλο.

Η εμπροσθοφυλακή που προτείνω ξεκινάει απ τα "μπάχαλα", αλλά σίγουρα με την πάροδο του χρόνου θα οπλιστεί και, χωρίς να το καταλάβουμε, θα έχουμε επαναστατικό προλεταριακό στρατό. Εκεί βέβαια αλλάζουν οι καταστάσεις, γιατί δεν θα σε νοιάζουν οι γκλοπιές που θα φας, αλλά γιατί εκεί θα σε κυνηγάνε οι σφαίρες από εκπαιδευμένους ανθρώπους στο να σκοτώνουν.

4. Άμυνα

Πολλές φορές η λέξη άμυνα μπορεί να προτρέπει σε φασιστικές ιδεολογίες. Αλλά είναι μια λέξη που χρίζει απόλυτης μελέτης, καθώς χωρίς άμυνα τίποτα δεν επιβιώνει.

Οι δομές άμυνας του 2012 με τις αρχές του 2013, είναι σχεδόν μηδενικές. Βλέπουμε ένα απροστάτευτο κίνημα. Είναι απροστάτευτο και δεν μπορεί να αναπτυχθεί.

Ένα παράδειγμα είναι το αντιφασιστικό μέτωπο. Ξεκίνησε σαν μια πολύ δυνατή ενέργεια που είχε καθαρά επιθετικά χαρακτηριστικά και μελλοντικά ίσως το κράτος θα είχε μεγάλο πρόβλημα, καθώς σε μια ωρίμανση του μετώπου αυτού, το κράτος θα ήταν αδύνατον να το καταστείλει. Και έτσι το κράτος σκέφτηκε να το καταστείλει πριν αυτό ωριμάσει, όπως καταστολή καταλήψεων κ.α. Τελικά, όπως αποδείχτηκε, το κράτος ενεργοποίησε την άμυνα του και το κατέστειλε. Εδώ έρχεται το ερώτημα : πώς μπορούμε να αναπτύξουμε κάποια δράση, την στιγμή που το κράτος εάν την αντιληφθεί, θα την καταστείλει;

Μικρές δράσεις μπορούν να αναπτυχθούν, διότι το κράτος, ή δεν το έχει αντιληφθεί, ή αδιαφορεί για το αποτέλεσμα των δράσεων. Μια μεγάλη- μαζική δράση δεν μπορεί να είναι κρυφή. Δεν γίνεται να κρύψεις ένα δίκτυο 500 ατόμων πχ.Αλλά, πριν ξεκινήσουμε να μιλάμε για την άμυνα μας, ας αναλύσουμε λίγο την δομή αλλά και την άμυνα του εχθρού.

Ανάλυση

Πρώτα θα αναφερθούμε στην δομή του εχθρού, και στο πώς αλληλεπιδρούν οι συνιστώσες του.

Πρώτα απ όλα, κάθε δομή ξεκινάει απ το προσωπικό που την αποτελεί – προσωπικό. Έπειτα καθορίζεται η λειτουργία του προσωπικού – λειτουργία. Και επίσης το μέρος που θα στεγαστούν και αναπτυχθούν οι λειτουργίες – υποδομή.

Η άμυνα του εχθρού χωρίζεται σε 2 συνιστώσες:

- Την φυσική καταστολή (αστυνομία, στρατός, φασίστες κτλ).
- Την ψυχολογική καταστολή (Μ.Μ.Ε), κοινώς προπαγάνδα.

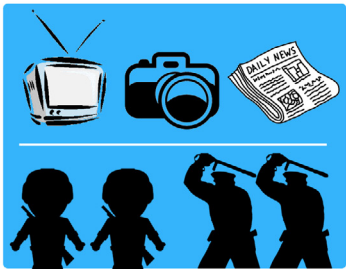
Υποδομή

Λειτουργίες

Προσωπικό

Ψυχολογική άμυνα

Φυσική Άμυνα

Ο σχεδιασμός είναι μια γενική περιγραφή του κράτους και γενικότερα κάποιας καπιταλιστικής κοινωνίας.

Έτσι σύμφωνα με αυτό το σχήμα γίνεται αντιληπτό τι ακριβώς θέλουμε να χτυπήσουμε στο προ-επαναστατικό πόλεμο. Έχουν γραφτεί χιλιάδες βιβλία, και έχουν ξοδευτεί άπειρες ώρες συζήτησης διαφωνώντας, εάν πρέπει να χτυπήσουμε βίαια ή ρεφορμιστικά, πώς θα πέσει κτλ κτλ.

Ο τρόπος για να πέσει δεν είναι ο άμεσος στόχος αυτού του βιβλίου, επίσης η άποψη του συγγραφέα για το πώς θα πέσει, ξεφεύγει απ το στόχο του βιβλίου.

Σύμφωνα όμως με αυτήν την γενική χαρτογράφηση βγαίνουν τα εξής συμπεράσματα :

1ον : Την άμυνα του κράτους στο φυσικό της επίπεδο δεν γίνεται να την χτυπήσεις με λόγια ή ρεφορμιστικά.

2ον : Την άμυνα του κράτους στο ψυχολογικό της επίπεδο την αντιμετωπίζεις με δομές αντιπληροφόρησης. Η βία θα πρέπει να ασκείται με σκοπό να διαλύσει αυτό το επίπεδο και εάν δεν το διαλύσει, τότε αυτό θα δυναμώσει κι άλλο και συνεχίσει ανένδοτα και με μίσος την προπαγάνδα του.

3ον : Το προσωπικό αναγκαστικά θα πρέπει να δεχτεί βία ώστε να αλλάξει την λειτουργία του ή να την σταματήσει.

4ον : Με βίαιη αντιπαράθεση δεν μπορούμε να ξεπεράσουμε την γραμμή άμυνας του εχθρού, μόνο με ρεφορμιστικές μεθόδους μπορούμε να την προσπεράσουμε ώστε να αλλάξουμε κάποια λειτουργία, μέχρι να αυξήσουμε το επίπεδο βίας και την καταστρέψουμε.

5ον : Δεν μπορείς να καταστρέψεις αποκλειστικά κάποια συγκεκριμένη δομή, διότι θα υπάρχει πάλι ανάγκη για δημιουργία της. Πχ. εάν καταστρέψουμε την υποδομή, τότε οι λειτουργίες αναγκαστικά κάπου θα πρέπει να στεγαστούν. Οπότε θα βρεθεί τρόπος να δημιουργήσει κάτι το κράτος. Γι αυτό θα πρέπει να δημιουργείται ολοκληρωμένη επαναστατική πλατφόρμα που θα στοχεύει σε όλες τις δομές του εχθρού.

6ον : Για κάθε επίθεση σε κάποια λειτουργία, θα πρέπει αυτόματα να προτείνεται μια αυτο-οργανωμένη λειτουργία που θα την αντικαταστήσει.

Βεβαία η λίστα μπορεί να συνεχιστεί για πολύ ακόμα. Αλλά η ιδέα είναι ότι χρειαζόμαστε και τις 2 μορφές δράσης, και βίαια και ρεφορμιστικά. Χρειαζόμαστε πχ. να έχουμε καλές σχέσεις με γιατρούς, δικηγόρους, δασκάλους και γενικά με κάποιες σημαντικές λειτουργίες της κρατικής δομής. Γιατί πολλές φορές δεν είναι πρόπον πχ. σύντροφοι να υποφέρουν μέσα στα κρατικά μπουντρούμια (που είναι επίσης μια κρατική υποδομή), όπως και κανείς δεν πρέπει να υποφέρει, επειδή δεν μπορούμε να ξεπεράσουμε την κρατική άμυνα και να καταστρέψουμε τα κελιά. Τουλάχιστον για όσο χρειαστεί, ας προσπαθήσουμε κάπως να τα καλύτερουμε.

Πολλοί μπορεί να διαφωνήσετε με την ρεφορμιστική πρόταση της απλής καλύτερευσης των συνθηκών στις φυλακές, μπορεί και μερικοί από σας να είσαστε και έγκλειστοι, αλλά σίγουρα όλοι μας απαιτούμε πιο ανθρώπινες συνθήκες και σίγουρα όχι βασανιστήρια.

Η Άμυνά μας

Τώρα που γράφεται αυτό το βιβλίο, αρχές του 2013 δηλαδή, όπως αναφέραμε και πιο πάνω, δεν υφίσταται κάποια δομή άμυνας. Και αυτό οφείλεται στο ότι η οργάνωση του κινήματος είναι σχεδόν χαοτική και δύσκολα χαρτογραφημένη. Έτσι λίγοι είναι αυτοί που ξέρουν που ανήκουν και ποιος είναι ο ρόλος τους, και πολλές φορές δυστυχώς, αυτοί είναι που τρέχουν για όλα.

Αλλά ας δούμε ένα κείμενο από την «Πρωτοβουλία για τη συγκρότηση αναρχικής πολιτικής οργάνωσης», αρχές 2013.

«...Οι ευκαιριακές συνεργασίες ανάμεσα σε αναρχικές ομάδες και μεμονωμένους συντρόφους και ο αυθορμητισμός, στοιχεία τα οποία κυριάρχησαν στον ελλαδικό αναρχικό «χώρο», από τη μία συνέβαλαν στο να οικοδομηθεί ένας ζωντανός και ποικιλομορφος πολιτικός χώρος, από την άλλη έχουν ξεκάθαρα δείξει τα πολύ συγκεκριμένα όριά τους. Στις σημερινές συνθήκες, περισσότερο από κάθε άλλη φορά αναγνωρίζουμε την ανεπάρκεια του αφορμαλιστικού μοντέλου, μέσα από το οποίο οι αναρχικοί του ελλαδικού χώρου επιλέγαμε να δρούμε για χρόνια. Ένα μοντέλο που διακρίνεται από τα χαρακτηριστικά της ασυνέπειας, της έλλειψης δέσμευσης και της ευκαιριακότητας, συναντιέται με την κουλτούρα της συνειδητής ή μη αποχής από τις συλλογικές διαδικασίες και έχει ως αποτέλεσμα τη λειτουργία του «χώρου» πολλές φορές με κοινωνικούς όρους παρέας και όχι στη βάση πολιτικών κριτηρίων. Ένα μοντέλο που πιστεύουμε ότι αδυνατεί όχι μόνο να αποτελέσει τη βάση για να τεθεί κοινωνικά το ζήτημα της επανάστασης, αλλά ούτε και λειτουργεί ενισχυτικά και πυροδοτικά για την κοινωνική και ταξική αντεπίθεση. Η εξεγερσιακότητα λειτουργεί τελικά ως μια μαχητική μεν μορφή αντίστασης, αλλά δεν μπορεί να ξεπεράσει τα όρια της καταγγελίας και διαμαρτυρίας απέναντι στο υπάρχον και δεν δίνει τη δυνατότητα χάραξης μακροπρόθεσμων στρατηγικών δόμησης και οργάνωσης του αγώνα στην κατεύθυνση της επανάστασης και του μετασχηματισμού της κοινωνίας από τα κάτω. Θεωρούμε πως είναι η στιγμή της δημιουργίας μιας στερεής και συνολικής χαρακτήρα οργανωτικής δομής. Μιας δομής που στο εσωτερικό της οι διαφορές θα αντιμετωπίζονται με αμιγώς πολιτικούς όρους και στη βάση των κοινών και συνδιαμορφωμένων πολιτικών θέσεων. Οι αντικειμενικές συνθήκες το επιβάλλουν, οι υποκειμενικές το επιτρέπουν. Η αλλαγή των κοινωνικών συνθηκών και η συμμετοχή όλο και περισσότερων συντρόφων σε συλλογικά εγχειρήματα σε όλη την Ελλάδα τα τελευταία χρόνια ωθούν τα πράγματα προς μια οργανωτική αναβάθμιση.»

Σύμφωνα με αυτό το κείμενο, γίνεται κατανοητή η κατάσταση οργάνωσης και δομής του κινήματος. Υπάρχουν άπειροι τρόποι, τους οποίους ο καθένας μπορεί να προτείνει στην δημιουργία αναρχικής πολιτικής οργάνωσης. Ένα παράδειγμα που θα πρότεινα είναι, η εν μέρει αντιγραφή αντίστοιχων οργανώσεων, δηλαδή της δομής τους και της λειτουργίας τους. Βέβαια, μπορούμε να αντιγράψουμε και το μοντέλο του κράτους και να θέσουμε δομές παρόμοιες με αυτές που είδαμε παραπάνω.

Πιο αναλυτικά, θέτουμε την υποδομή. Ως υποδομή θα αναφέρονται οι χώροι τους οποίους το κίνημα διαχρηρίζεται και στους οποίους αναπτύσσεται, πχ. καταλήψεις, στέκια κτλ. Μετά θέτουμε τις λειτουργίες. Οι λειτουργίες θα είναι ο ρόλος του καθενός μας στην προ - επαναστατική διαδικασία. Έπειτα θέτουμε και το προσωπικό, που θα είναι ο κοινωνικός μας ρόλος, το τι ρόλο αντιπροσωπεύουμε στην κοινωνία, όπως το επάγγελμα.

Η άμυνα, θα χωριστεί πάλι σε 2 μέρη, που το ένα θα είναι η φυσική βία και το άλλο η προπαγάνδα :

- Για την προπαγάνδα και αντί-προπαγάνδα, ευτυχώς έχουμε το γνωστό site στο διαδίκτυο, που κάνει πολύ καλή δουλειά στην αντιπληροφόρηση, όπως επίσης και τα ελεύθερα ραδιόφωνα. Μια πρόταση θα ήταν μια δημιουργία πλατφόρμας προπαγάνδας ώστε να υπάρξει άμεση επίθεση στην προπαγάνδα του κράτους.
- Για την φυσική βία, προτείνεται η χρησιμοποίηση του Πολεμικού Συμβουλίου. Στην ουσία σαν ένα σώμα βίαιης άμυνας. Έτσι έχουμε 2 επίπεδα άμυνας χαρτογραφημένα.

Επίσης κρίνεται αναγκαία η δημιουργία Επαναστατικής Πολιτικής Συνέλευσης, στην οποία θα παίρνουν μέρος όλες οι πολιτικές επαναστατικές ομάδες, ώστε να γίνει μια χαρτογράφηση, αλλά και συνολική διαχείριση στο πολιτικό επίπεδο της οργάνωσης. Όπως επίσης η έκδοση ενιαίου κειμένου σύμφωνα με τις απόψεις όλων των συμμετεχόντων. Έτσι θα υπάρχει συμπαγής και «επίσημος» λόγος των αναρχικών προς την κοινωνία. Έτσι θα επιτύχουμε μια σχέση της Επαναστατικής Πολιτικής Συνέλευσης με το Πολεμικό Συμβούλιο και θα έχουμε ένα πλήρες οργανωμένο σε πολιτικά κριτήρια κίνημα.

Σκατά στον επίλογο

Ο τρόπος οργάνωσης που προτείνεται στο βιβλίο δεν είναι μη υπαρκτός. Τις περισσότερες φορές, σε επίπεδο γνωριμιών, λίγα άτομα κανονίζουν τις συγκρούσεις ή τα πεσίματα, και απλά ενημερώνουν την παρέα τους, ή τους γνωστούς τους εάν θέλουν να συμμετάσχουν. Γι αυτό το λόγο κρίνω πως είναι απαραίτητη η χαρτογράφηση των ενεργειών λήψης και εκτέλεσης κάποιας βίαιης απόφασης ώστε να υπάρχει εμπιστοσύνη, πειθαρχία αλλά και συνέπεια του καθενός ως προς τους συντρόφους του. Η ευκαιριότητα και η ασυνέπεια, που είναι δείγμα μη πειθαρχίας, πρέπει να εξαλειφθούν γιατί απορρέουν ανασταλτική λειτουργία.

Η μεροληπτική καθοδήγηση αλλά και η συνεννόηση προφορικά, καθιστά αδύνατη την πλήρη κατανόηση του στόχου και του σκοπού. Οπότε θα πρέπει να χρησιμοποιείται χαρτογράφηση, ώστε ο καθένας να έχει πλήρη γνώση για το πόστο του και την ενέργεια που απαιτεί αυτό το πόστο. Εξάλλου μια συγκεντρωτική κεντρική οργάνωση, λύνει προβλήματα κυρίως με τον συντονισμό, γρήγορο και ασφαλή τρόπο λήψης αποφάσεων, αυξάνει το αίσθημα της ασφάλειας κατά την διάρκεια μιας επιχείρησης, καλυτερεύει εκθετικά τα κανάλια επικοινωνίας ανάμεσα στα μέλη, και τέλος, ξεφεύγει από το φαινόμενο της ασυνέπειας και της «παρέας», αφού τα μέλη θα είναι συνεπή και πειθαρχημένα.

Και εννοείται πως πολλοί θα διαφωνήσετε κυρίως με την κεντρική δομή δράσης που προτείνεται, και θα κατηγορήσετε τον συγγραφέα ως Μαρξιστή, ή ως εξουσιαστή κ.α.

Αλλά δυστυχώς σύντροφοι είμαστε σε πόλεμο, και ο πόλεμος έχει κανόνες. Ένας απ τους κανόνες είναι ότι αυτός με την αριθμητική υπεροχή έχει και το πλεονέκτημα. Στοχεύουμε στην μαζικότητα, και όχι στους μικρούς πυρήνες, όπου 5-6 άτομα συγχρονίζονται τέλεια. Σε οργάνωση με 1000 μαχητές, ο αποδοτικός τρόπος διαχείρισης, είναι μόνο με κεντρική δομή.

*Τα παραδείγματα, η οργάνωση ομάδων και οι τεχνικές επίθεσης είναι κυρίως πρότυπα από ειδικές δυνάμεις ξηράς και διεξαγωγής low – intense συμβατικών ή αντάρτικών πολέμων.

Το βιβλίο είναι ένα μέρος της σειράς “Προετοιμασία για Επαναστατικό Πόλεμο”. Θα ακολουθήσουν και άλλα βιβλία σχετικά με την επαναστατική βία.

Το παρόν βιβλίο δεν αποτελεί μια αλάνθαστη αλήθεια. Είναι απλώς μια άποψη ενός «μπάχαλου» που θέλει αναβάθμιση σε αυτό που κάνει. Εννοείται πως κάθε κριτική βελτίωσης είναι καλοδεχούμενη. Αλλά και κραξίματα πάλι καλοδεχούμενα είναι. Δεν κρατάω κακία.

Το βιβλίο γράφτηκε από τον YouTube
χρήστη “FREEHUMANITY1”.

Εξώφυλλο, οπισθόφυλλο, σχήματα, σύνταξη, επιμέλεια, διόρθωση, μεταφράσεις :
“Antartissa Ths Polhs” (Αντάρτισσα Της Πόλης)

Επικοινωνία : <http://www.youtube.com/FREEHUMANITY1>

Καλή δύναμη και καλά μπάχαλα
σύντροφοι .

Στις σύγχρονες καπιταλιστικές κοινωνίες, που οι στρατοί του κράτους αναβαθμίζουν συνεχώς τις γνώσεις, αλλά και τον οπλισμό τους, η μάχη για κοινωνική απελευθέρωση πέρασε απ τα βουνά στις πόλεις. Ένας συμβατικός πόλεμος με το σύστημα εκμετάλλευσης θα ήταν σίγουρα μια ήττα. Ένας μαζικός αντάρτικος πόλεμος με θανατηφόρα όπλα πάλι δεν θα έχει ευτυχής κατάληξη, δεδομένων των παρόντων κοινωνικών συνθηκών. Αλλά και οι συνθήκες να γίνουν ευνοϊκές, εαν δεν υπάρχει προετοιμασία σε στρατηγικό, τακτικό και επιχειρησιακό επίπεδο, η αποτυχία θα είναι παραπάνω απο εμφανής.

Πρέπει κάπου να γίνει η αρχή ώστε να φτάσουμε σε ένα ικανοποιητικό επίπεδο για ολοκληρωτική σύγκρουση με το σύστημα εκμετάλλευσης. Η αρχή είναι μια προετοιμασία με μη θανατηφόρα όπλα. Στον πόλεμο τον δρόμων, ανάμεσα στους καταπιεστές και στους καταπιεζόμενους, η έλειψη στρατηγικής και οργάνωσης αποτελεί σοβαρό εμπόδιο στην επίτευξη βραχυπρόθεσμων στόχων. Το παρόν βιβλίο έρχεται να προτείνει την καλυψη αυτών των κενών, ώστε η στρατηγική, η τακτική και επιχειρησιακή δράση να αναβαθμιστούν και οι προλετάριοι να περάσουν απ τις πέτρες στα πολυβόλα.

FREEHUMANITYYI

